

Arrest

nr. 282 213 van 20 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. PONSARTS *loco* advocaat L. DENYS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2001.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen in 2017. Op 20 september 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 april 2019 en 9 augustus 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Nadat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 13 september 2019 werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 247 572 van 15 januari 2021, wordt de verzoekende partij op 16 juni 2021 nogmaals gehoord op het CGVS.

Op 26 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn van Tigre origine geboren te Akordet, Eritrea op (...) 2001. Toen u zes jaar oud was ging u naar het vluchtelingenkamp Wad Sharife in Kassala in Soedan. Uw moeder verliet het land nadat uw vader werd gearresteerd en zij vreesde voor haar veiligheid en die van haar kinderen. Sindsdien woonde u in het vluchtelingenkamp, jullie hadden geen enkel nieuws meer over uw vader. U heeft één broer en één halfzus, zij zijn beiden nog bij uw moeder in het vluchtelingenkamp. Toen uw oom vanuit Eritrea eveneens naar Soedan kwam en van plan was verder te reizen naar Europa besloot u met hem mee te gaan. U wou er vertrekken uit gebrek aan perspectief en omwille van het racisme door de Soedanezen. U wou ook niet terug naar Eritrea uit vrees er uw militaire dienst te moeten doen of gearresteerd te worden omwille van uw illegaal vertrek of omwille van de problemen van uw vader. In 2015 bent u vertrokken uit Wad Sharife. U ging met uw oom naar Khartoum en reisde van daar verder naar Libië. Onderweg in Libië was er een conflict tussen verschillende smokkelaars waarbij geschoten werd en iedereen diende weg te vluchten. Tijdens dit incident bent u uw oom uit het oog verloren. Daarna werd u vastgehouden op een boerderij en diende u er bijna twee jaar lang te werken. Vervolgens ging u met een bootje naar Italië en reisde u van daar verder naar België. U kwam in 2017 aan in België. U diende niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in omdat u verder wou reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Uiteindelijk diende u op 20 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een psychologisch attest neer van Exil (dd 25.03.2019) waarin wordt gesteld dat u sinds 26 september 2018 psychologisch wordt opgevolgd en waarin wordt gewezen op uw mentale kwetsbaarheid. Uw advocaat bezorgde het Commissariaat-generaal op 25 april 2019 haar opmerkingen bij het eerste persoonlijk onderhoud en op 10 september 2019 haar opmerkingen bij het tweede persoonlijk onderhoud.

Op 13 september 2019 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging op 17 oktober 2019 in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gedurende uw beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legt u verschillende documenten neer. Met betrekking tot uw verblijf in Wad Sharife legt u volgende documenten neer: een verblijfsattest van u en uw moeder in het vluchtelingenkamp Wad Sharife met vertaling, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder met vertaling, mailverkeer tussen uw pleeggezin en UNHCR met de ondernomen stappen om uw moeder te bereiken en een kopie van de identiteitskaart van uw moeder met vertaling. Met betrekking tot de taaltest die u onderging legt u volgende documenten neer: een verslag van prof. dr. Monika S. Schmid dd 08.10.2019 met betrekking tot het feit dat u geen Tigre of Tigrinya spreekt, het artikel 'As likely as my arm spontaneously falling off – can you forget your native language' van prof. dr. Monika S. Schmid over het verlies van de eerste taal, mailverkeer tussen professor Bijleveld en uw pleeggezin ter voorbereiding van de taaltest die u onderging, methodologie van de taaltest die u onderging, de video van deze taaltest en het curriculum vitae van de professor die deze taaltest beoordeelde. Met betrekking tot de DNA-test die u onderging legt u volgende documenten neer: verschillende emails in verband met de praktische organisatie van deze test, een attest met betrekking tot het afnemen van deze test bij uw moeder, het resultaat van deze test, een attest in verband met de versturing van deze test, het curriculum vitae van de medewerker die deze test afnam bij uw moeder, een begeleidende brief in verband met de versturing van deze test, een begeleidend attest vanwege de Sudanese Red Crescent voor de versturing van deze test en een zelfde begeleidend attest vanwege het laboratorium in het Kassala teaching hospital. U legt eveneens een attest van plaatsing in uw pleeggezin en een attest van familiesamenstelling met uw pleeggezin neer. U legt tot slot verschillende algemene documenten met landeninformatie neer: 'Questions and answer series Eritrea and Ethiopia: large scale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the Ethiopian-Eritrean conflict', 'Eritrea: identification documents, including national identity card and birth certificates, requirements and procedures for obtaining and renewing identity documents, both within the country and abroad', 'Query response on requirements and procedures to obtain the national identity card', 'Eritrea: appearance of national identity cards, including description of security features and size, whether the acronym PGE is printed on the border of the laminate', 'The state of identification systems in Africa', 'Country of origin information report, Eritrea: country focus' en de Eritrese grondwet.

Op 15 januari 2021 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal vernietigd omdat zij in de onmogelijkheid verkeerde verdere duiding te krijgen omtrent de waarachtigheid van uw Eritrese nationaliteit gezien de talrijke nieuwe documenten die u er neerlegde (arrest nummer 247572). U werd dan ook op 16 juni 2021 uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS om meer duiding te geven. Uw advocaat bezorgde het Commissariaat-generaal op 25 juni 2021 haar opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud van 16 juni 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, geboren te zijn in Eritrea en sinds uw zes jaar in Soedan te wonen als Eritrees vluchteling. U bent uit Soedan vertrokken vanwege de discriminatie aldaar en uit vrees teruggestuurd te worden naar Eritrea en daar verplicht te worden uw legerdienst te vervullen.

Er dient op te worden gewezen dat, gezien uw vrees dient beoordeeld te worden ten opzichte van uw beweerd land van herkomst, namelijk Eritrea, het relaas waarbij u voorhoudt in Soedan het slachtoffer te zijn geweest van discriminatie, niet kan leiden tot het erkennen van de vluchtelingenstatus of het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze feiten deden zich voor buiten Eritrea, zodat deze problemen niet dienen worden meegenomen in de beoordeling van uw vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van uw beweerd land van herkomst, Eritrea, gezien de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land van uw beweerd nationaliteit (in casu de Eritrese).

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit.

Vooreerst doet de vaststelling dat u Tigrinya noch Tigre spreekt fundamentele vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw beweerd Eritrese nationaliteit. U verklaart van Tigre origine te zijn. Ook uw ouders zijn van Tigre origine. U verklaart dat Tigre dan ook uw moedertaal is (notities persoonlijk onderhoud dd 15.04.2019 (verder CGVS I) p.5 en notities persoonlijk onderhoud dd 09.08.2019 (verder CGVS II) p.8) en in Eritrea steeds Tigre te hebben gesproken met uw ouders. Eens in Soedan zouden u en uw moeder evenwel overgeschakeld zijn op het Arabisch om zo de taal beter te leren beheersen en minder slachtoffer te worden van racisme en discriminatie omdat jullie Arabisch niet perfect was (CGVS II p.6). Voor een aantal zaken gebruikten jullie evenwel nog steeds termen in het Tigre (CGVS I p.5 en CGVS II p.6). Ook met anderen in het kamp zou u nog steeds Tigre hebben gesproken maar steeds meer te zijn overgeschakeld op het Arabisch omdat u uw Arabisch wou bijschaven en u het gewoon geraakte om voornamelijk Arabisch te spreken (CGVS I p.6 en CGVS II p.6-7). U blijkt echter zo goed als geen Tigre te spreken. U blijkt zelfs de basiswoordenschat of begroetingen in het Tigre niet te kennen wanneer deze vergeleken worden met de informatie omtrent het Tigre beschikbaar bij het Commissariaat-generaal ('Wikipedia – Tigre language' en 'Moyeamedio – Learn greetings and basic phrases in Tigre'). Wanneer u wordt gevraagd tot tien te tellen in het Tigre slaagt u hier niet in, evenmin kunt u spontaan groeten. U haalt zelfs verschillende begroetingen door elkaar. Geen enkele van de door de dossierbehandelaar voorgelegde termen herkent u of kan u correct vertalen. U verklaart deze dingen allemaal vergeten te zijn (CGVS II p.7). Zelfs wanneer u beweert als u Arabisch spreekt ook Tigre-termen te gebruiken kan u hier geen voorbeeld van geven (CGVS II p.6). Het is bijgevolg ongeloofwaardig dat Tigre uw moedertaal zou zijn die u tot uw zesde hebt gesproken en ook daarna nog vaak gehoord en gesproken zou hebben in het kamp Wad Sharife waar u als Eritrees vluchteling tot 2015 gewoond zou hebben. Dat u in een dergelijke situatie zelfs geen basiskennis van de taal kunt ten toon spreiden zorgt er voor dat er moeilijk geloof kan worden gehecht aan uw verklaring wel degelijk deze taal te hebben gesproken als kind. Wanneer u met deze vaststelling wordt geconfronteerd verklaart u het wel te begrijpen als men het tegen u spreekt maar niet op de woorden te komen om het zelf te spreken omdat u het al acht of negen jaar niet meer heeft gesproken. Het is echter onwaarschijnlijk dat je de basis van je moedertaal in een dergelijke tijdsspanne, gezien de omstandigheden waarin u verklaart te hebben geleefd, zou zijn vergeten. Volgens informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier ('Middle East Institute – The protracted refugee situation in Eastern Sudan – 01.03.2011' en 'Schweizerische Eidgenossenschaft – Focus Soedan, Eritreeërs in Soedan: toestand van de Eritrese migranten in de vluchtelingenkampen en in de steden – 05.04.2012') blijkt dat de meerderheid van de bevolking in het

Wad Sharife-vluchtelingenkamp Tigre uitmaken. Uit die aanwezigheid van vele andere Tigre in het kamp blijkt derhalve dat u wel degelijk tot aan uw vertrek uit Soedan nog (voornamelijk zelfs) in contact kwam met Tigre en de mogelijkheid had om het te spreken, zodoende is het bevreemdend dat u uw moedertaal geenszins meer zou beheersen. Ook het Tigrinya beheerst u helemaal niet. U zou het enkel hebben opgevangen onderweg naar Europa en zou het een klein beetje spreken (CGVS I p.13 en CGVS II p.8). Ook hier weet u echter niet te groeten en kan u zo goed als geen woorden spontaan zelf aanreiken (CGVS II p.8-9). Ook al zou dit uw moedertaal niet zijn, zowel in het kamp als in Eritrea wordt men vaak met deze taal geconfronteerd. Daarenboven verklaart u Eritrese tv te hebben gekeken in Wad Sharife (CGVS I p.11), waar grotendeels in het Tigrinya wordt uitgezonden (zie homepage Eri-tv toegevoegd aan administratief dossier). Dat u naast Tigre ook zo goed als geen Tigrinya zou spreken is bijgevolg moeilijk aan te nemen voor een Eritrees staatsburger. Het gegeven dat u noch uw vermeende moedertaal noch de belangrijkste taal van Eritrea zo goed als niet spreekt en bijgevolg geen enkele taal die in Eritrea wordt gesproken buiten het Arabisch, zou beheersen ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van uw Eritrese afkomst.

Waar u documenten aanbrengt die zouden moeten aantonen dat het redelijk is aan te nemen dat u, als Eritreeër in Wad Sharife, uw moedertaal volledig zou zijn verloren, blijken deze niet in staat in uw persoonlijke situatie dit verlies van de taal te verantwoorden. De situatie geschetst in de aangebrachte onderzoeken stemt namelijk niet overeen met de situatie waarin u beweert zich te hebben bevonden. De aangebrachte studie en analyse hebben het over situaties waar er geen enkele blootstelling meer is aan de moedertaal. Er wordt gesteld dat wanneer een jongere wordt weggehaald uit de omgeving waar zijn moedertaal wordt gesproken, hij deze al snel kan verliezen. Er wordt daarbij verder benadrukt dat traumatische ervaringen of ervaringen van vervolging en geweld er mede toe kunnen bijdragen dat deze taal verdrongen wordt. Met betrekking tot uw persoonlijke situatie wordt er gesteld dat u naar Arabisch diende over te schakelen vanwege de sociale druk in het kamp. Het spreken van Tigre zou binnen het kamp stigmatiserend werken. Prof. Dr. Bijleveld heeft het verder over het feit dat het Tigre er verboden zou zijn geweest en u de taal zou onderdrukt hebben omwille van een emotionele schok als geweld in uw moederland. Het feit dat u Tigre hoorde spreken door enkelingen in het kamp zou niet volstaan om deze taal te onderhouden. De in deze analyse geschetste situatie stemt echter niet overeen met de concrete situatie waar u zich in bevond. Zoals eerder aangehaald blijkt uit de toegevoegde informatie dat de meerderheid binnen het kamp uit Tigre bestonden. Zodoende stemt de situatie waarvan sprake is in aangebracht onderzoek, namelijk dat er geen enkel contact meer bestaat met de moedertaal en deze zelfs verboden zou zijn, in het hele niet overeen met uw eigen concrete situatie, waarbij u beweert steeds in dit kamp bevolkt met Tigre te hebben gewoond. Wanneer u gedurende uw persoonlijk onderhoud werd voorgelegd dat u, indien u al die tijd in het kamp heeft gewoond, toch tot aan uw vertrek veel Tigre en Tigrinya heeft gehoord en gesproken, stemt u hier dan ook mee in (CGVS II p.8 en p.17). Ook uw moeder zou nog Tigre hebben gesproken. U verklaart ook zelf nog met vrienden Tigre te hebben gesproken (notities persoonlijk onderhoud dd 16.06.2021 (verder CGVS III) p.16). Zodoende stemt uw persoonlijke situatie niet overeen met de situatie waarvan sprake in de neergelegde studies en kunnen deze dan ook het feit dat u geen Tigre meer zou spreken niet verklaren. Bovendien is er gezien het grote aantal Tigre-sprekenden in het kamp geen reden om aan te nemen dat deze taal gestigmatiseerd werd en u om die reden deze taal zou hebben verdrongen. U verklaart dan ook dat er geen specifieke reden was voor het feit dat u en uw moeder geen Tigre meer met elkaar spraken (CGVS III p.16). Voorts haalt u evenmin enige traumatische ervaringen aan binnen Eritrea waardoor u terughoudend zou zijn om de taal nog te spreken. U verklaart zelfs geen herinneringen te hebben aan uw tijd in Eritrea (CGVS I p.20). Derhalve blijkt uw persoonlijke mate van blootstelling aan het Tigre niet overeen te stemmen met de mate van deze blootstelling aan de moedertaal waarvan sprake in de neergelegde studies. De video waarin u uw vertrouwdeheid met het Tigre zou aantonen volstaat niet om uw zogezegde ondergesneeuwde kennis van het Tigre aan te tonen. In deze video is enkel te zien dat u er in slaagt woorden in het Tigre te herhalen. Op geen enkel moment in deze video brengt u enige eigen inbreng aan. U weet enkel zinnen te herhalen met volgens de tolk het juiste accent en op de juiste intonatie. Het Commissariaat-generaal heeft echter geen zicht op de aanloop en voorbereidingen met betrekking tot deze test, zij kan dan ook enkel vaststellen dat een dergelijke test te veel elementen bevat die ingestudeerd en geoefend kunnen worden om daadwerkelijk uw eigen spontane vertrouwdeheid met de taal nog te kunnen aantonen. Dat u in deze video verklaringen van de tolk in het Tigre plots zou kunnen begrijpen is daarenboven niet in overeenstemming met het feit dat u voordien er niet in slaagde simpele begroetingen te duiden. Bovendien blijkt uit de door u afgelegde taaltest in professionele omstandigheden ook niet de kennis waarover u volgens uw eigen verklaringen zou bezitten. U blijft er bij 90% van de taal te begrijpen en ook te kunnen antwoorden (CGVS III p.16), wat allerm minst naar voren komt in deze test. Uw verklaringen omtrent uw gebruik van het Tigre en uw zo goed als onbestaande kennis van deze taal blijven dan ook een sterke indicatie voor de ongeloofwaardigheid van uw Eritrese afkomst.

Verder ondermijnen uw verklaringen omtrent de documenten waarover jullie zouden hebben beschikt in Soedan verder de geloofwaardigheid dat u als een Eritrees vluchteling in Wad Sharife zou hebben verbleven. Hoewel erkend wordt door het Commissariaat-generaal dat u nog jong was om hier gedetailleerde informatie over te kunnen verstrekken zijn uw verklaringen van die aard dat zij een langdurig verblijf als Eritrees vluchteling in het vluchtelingenkamp ondermijnen. Vooreerst slaagt u er niet in duidelijk te zijn met betrekking tot de documenten waarover u zou hebben beschikt of over het feit of uw familie al dan niet geregistreerd stond als vluchteling. In eerste instantie verklaart u namelijk dat u noch uw moeder enige documenten zouden hebben gehad in het kamp die aantoonde dat jullie er als vluchteling verbleven. U verklaart dat kaarten werden uitgereikt die gebruikt konden worden bij een identiteitscontrole maar dat u of uw moeder nooit een dergelijk document hebben gehad (CGVS I p.19 en CGVS II p.13). Uiteindelijk past u uw verklaringen enigszins aan en verklaart u dat uw moeder wel degelijk over een kaart beschikte die aantoonde dat zij in het kamp verblijft en die zij die dient voor te leggen bij controles op haar weg naar Kassala. U heeft echter geen enkele bijkomende informatie met betrekking tot die kaart (CGVS II p.14). Het is opmerkelijk dat u eerst zou verklaren over geen enkel document te beschikken, om vervolgens uw verklaringen aan te passen dat uw moeder wel over de nodige documenten beschikte die haar enige bewegingsvrijheid gaven. Ook over het feit of jullie al dan niet erkend waren als Eritrees vluchteling kan u niet eenduidig zijn. In eerste instantie verklaart u er als erkend Eritrees vluchteling te hebben verbleven maar daar geen documenten van te hebben verkregen. Wanneer u er op gewezen wordt dat indien men er erkend wordt al vluchteling men er wel degelijk documenten ontvangt verklaart u dat niet iedereen die kreeg en niet iedereen er werd geregistreerd. Wanneer u de vraag opnieuw wordt gesteld stelt u, in strijd met uw eerdere verklaringen, dat u er niet werd geregistreerd (CGVS II p.14). Hoewel u nog jong was en niet verwacht kan worden dat u volledig op de hoogte bent van de administratieve toestand van uw gezin lijkt het in uw situatie toch voor de hand liggend een idee te hebben van jullie statuut in Soedan. Voornamelijk aangezien u verklaart verschillende keren gearresteerd te zijn geweest omdat u niet over de correcte documenten beschikte en in die gevallen iemand die wel over de correcte documenten beschikte borg diende te staan om u vrij te krijgen (CGVS II p.24). Indien uw vrijheid verschillende keren afhankelijk wordt gesteld van het feit of u al dan niet over documenten beschikt valt het binnen de verwachtingen dat u op de hoogte bent van de documenten waarover uw familie beschikte en welke documenten er verwacht werden. Daarenboven stroken uw verklaringen over geen documenten te beschikken binnen Wad Sharife niet met de informatie beschikbaar met betrekking tot de documenten die er worden uitgereikt. De toegevoegde informatie bepaalt namelijk dat 99,7% van de Eritreeërs er worden erkend, waarna ze eerst een soort bevestigingspapier ontvangen en vervolgens een vluchtelingenidentiteitskaart. De weinige Eritreeërs van wie de asielaanvraag wordt geweigerd krijgen bovendien in de regel een verblijfsvergunning om humanitaire redenen. Dat net u en je gezin er niet erkend zouden zijn als vluchteling en niets van documenten zouden hebben ontvangen is in dit licht dan ook hoogst onwaarschijnlijk en ondermijnt verder uw geloofwaardigheid er als Eritrees vluchteling te hebben verbleven. U kan bovendien geen enkele reden aanreiken waarom jullie situatie anders zou zijn. U verklaart niet te weten waarom uw moeder er zich niet zou hebben laten registeren (CGVS II p.15). Deze verwarrende en onwaarschijnlijke verklaringen omtrent de documenten die jullie bezaten tijdens jullie verblijf in het vluchtelingenkamp ondermijnen verder uw geloofwaardigheid er werkelijk als vluchteling te hebben geleefd.

In dit licht dient ook de waarde van de Eritrese identiteitskaart neergelegd door uw moeder worden gezien. Deze identiteitskaart is onvoldoende om uw en haar huidige Eritrese nationaliteit aan te tonen. Het is vooreerst uiterst opmerkelijk dat deze identiteitskaart nooit eerder in uw verklaringen werd aangehaald. U verklaarde eerder dat uw moeder geen Eritrese documenten had, zij zou alles hebben moeten achterlaten toen jullie het land ontvluchtten (CGVS I p.19). U verklaart eveneens dat zij enkel een kleine kaart met haar naam op heeft dat zij kan tonen bij controles. U geeft echter niet aan dat het een Eritrese identiteitskaart zou betreffen. U weet niet wat die kaart betekent of wat er op staat of wanneer zij deze zou hebben verkregen (CGVS II p.13). Later verklaart u eveneens een kaart te hebben gehad die stelde waar jullie wonen (CGVS II p.15). Uiteindelijk, na de Eritrese identiteitskaart van uw moeder te hebben ontvangen, beweert u dat zij steeds dit document gebruikte om zich te verplaatsen binnen Soedan. U beweert dat zij geen andere documenten dient voor te leggen en dat zij geen bewijs heeft dat zij vluchteling is in het kamp van Wad Sharife (CGVS III p.8). Dergelijke laattijdige, tegenstrijdige en vage verklaringen zorgen er dan ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat dit document van essentiële waarde was voor uw verblijf in Soedan, wat eveneens de geloofwaardigheid van het gegeven dat u en uw moeder nog over de Eritrese nationaliteit zouden beschikken sterk doet wankelen. Het belang van documenten die uw verblijf in Soedan rechtvaardigen kan daarbij niet onderschat worden. Ook u verklaart namelijk dat uw moeder vaak onderworpen werd aan controles wanneer zij de bus nam (CGVS III p.7). Zodoende blijft het opmerkelijk dat u ook over deze identiteitskaart voordien geen concrete informatie kon verschaffen, wat er voor zorgt dat het essentiële karakter dat u aan dit document toeschrijft niet kan worden aangenomen. Bovendien is het weinig aannemelijk dat zij louter op basis van haar Eritrese

identiteitskaart vrij in Soedan zou kunnen bewegen zonder dat zij zich hier enige andere document toe nodig had. Waar uw advocaat in haar opmerkingen bij het derde persoonlijk onderhoud aangeeft dat u pas tijdens de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de hoogte werd gebracht van het bestaan van deze kaart en dat u zich geforceerd voelde om antwoorden te produceren met betrekking tot deze kaart zonder hiervan zeker te zijn doet hier geen afbreuk aan. Zij geeft aan dat u enkel weergaf wat u vermoedde en wat uw moeder hierover vertelde. Dit neemt niet weg dat u wel degelijke specifieke maar tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot deze identiteitskaart en de documenten in jullie bezit. Aangezien u steeds in contact stond met uw moeder was u wel degelijk in staat hier meer concrete informatie over te verkrijgen. Het belang van deze identiteitskaart voor jullie verblijf wordt dan ook ondergraven door uw verklaringen hieromtrent. Zodoende kan niet worden aangenomen dat u of uw moeder op basis van jullie vermeende Eritrese nationaliteit in Soedan zouden hebben verbleven en werd niet aangetoond dat zij, en bijgevolg ook u, nog steeds over deze Eritrese nationaliteit zou beschikken. Hieruit volgt eveneens dat het feit dat u via een DNA-test aantoonde dat zij wel degelijk uw moeder is en weergeeft hoe deze test verlopen is, er niet voor zorgt dat hieruit zonder meer uw Eritrese nationaliteit kan worden afgeleid.

Het valt bovendien niet ernstig te nemen dat u enkel deze identiteitskaart van uw moeder zou kunnen verkrijgen en dat zij u geen enkel ander document kan verschaffen waaruit haar verblijfsrecht in Soedan zou blijken. Dit terwijl u wel degelijk verklaarde dat jullie nog een verblijfskaart hadden op basis waarvan jullie voedselhulp konden krijgen (CGVS II p.15). Voorts bent u nog steeds niet op de hoogte van de basis van jullie verblijf in Soedan. U verklaart steeds in contact te hebben gestaan met uw moeder. Sinds uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u in contact met haar te zijn (CGVS I p.25). U zou steeds van tijd tot tijd contact met haar hebben gehad (CGVS III p.5). Zodoende kan er worden aangenomen dat u haar enige vragen stelde over jullie administratieve toestand in Soedan, temeer hier binnen uw procedure sterk de nadruk op werd gelegd. Bovendien dateert deze identiteitskaart van 1993 en biedt u geen enkel zicht op de huidige nationaliteit of verblijfstitel van u of uw moeder. Evenmin kan van deze kopie afgeleid worden op basis waarvan UNHCR beslist tot de authenticiteit van deze identiteitskaart. Het feit dat u, nu u in contact bent met uw moeder, er nog steeds niet in slaagt om volledige duidelijkheid te verschaffen in de verblijfsdocumenten die jullie er zouden hebben zorgt dat er een sterk vermoeden leeft dat u informatie omtrent dit verblijf achterhoudt, wat er opnieuw op zijn beurt toe leidt dat kan worden betwijfeld dat zij enkel als Eritrees vluchteling in Soedan zou hebben gewoond en geen enkel ander verblijfsrecht heeft in Soedan. U weet bovendien geen overtuigende reden aan te brengen om dewelke jullie zich nooit als vluchteling gingen registreren bij UNHCR. U verklaart dat uw moeder zich niet wou registreren bij UNHCR omdat zij in feite niet naar Europa wilde vertrekken (CGVS I p.20 en II p.14-15). Uiteindelijk verklaart u dat uw moeder zich niet liet registreren uit vrees voor de Eritrese inlichtingendiensten actief binnen het kamp (CGVS III p.4 en p.12). U weet deze vrees echter op geen enkele manier te concretiseren. Gezien de overgrote meerderheid van de bewoners van dit kamp Eritreeërs betreft valt niet aan te nemen dat dit voor uw moeder als een gegronde vrees gold. Dit leidt dan ook andermaal tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als Eritrees vluchteling in Soedan te hebben verbleven.

Bovendien bieden de moeilijkheden die werden ondervonden om uw moeder te bereiken allerminst een positieve indicatie voor haar en bijgevolg eveneens uw eerder verblijf in Wad Sharife als Eritrees vluchteling. Uit het mailverkeer tussen uw pleegfamilie en de actoren ter plaatse in Wad Sharife valt af te leiden dat het allerminst eenvoudig was uw moeder in het kamp te lokaliseren. Vooreerst wordt hierin bevestigd dat jullie op geen enkele manier bij UNHCR of de Sudanese Red Crescent bekend zijn of ooit geregistreerd werden. Er werd navraag gedaan binnen het kamp en meer bepaald binnen de zone waar u verklaart te hebben gewoond, niemand zou echter van uw familie hebben gehoord. Ook binnen uw eigen clan is uw familie totaal onbekend (mail 13.10.2019, mail 04.09.2019 en mail 05.09.2019). U verklaart dat uw moeder een kaart bezit vanwege COR die haar zou toestaan om het kamp te verlaten om naar Kassala te gaan. Uit het antwoord van UNHCR blijkt echter dat zij dezelfde database gebruiken als COR maar nergens sprake is van uw familie en dus ook geen dergelijke kaart kan worden uitgereikt (mail 01.09.2019 en 04.09.2019). Meest in het oog springende hierbij is dat uw moeder verklaart in contact te zijn getreden met een gemeenschapsleider uit het kamp (mail 25.09.2019) maar dat, eens deze gemeenschapsleider wordt gecontacteerd, hij verklaart nog nooit van uw familie te hebben gehoord (mail 26.09.2019). Dergelijke verklaringen en zelfs leugenachtige beweringen van uw moeder bevestigen des te meer de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan jullie verblijf in dit kamp als Eritrese vluchtelingen. Daarnaast waren zowel u als uw moeder terughoudend om in contact te treden. Hoewel u steeds in de mogelijkheid bleef om haar te contacteren blijkt uit dit mailverkeer dat u allerminst al het mogelijke deed om dit contact mogelijk te maken. Zo ging u in eerste instantie niet akkoord om de identiteitskaart van uw moeder te delen (mail 08.10.2019) en verklaart u uw moeder niet de nodige vragen te durven stellen (mail 30.09.2019). Uit dit mailverkeer blijkt eveneens dat u verklaart dat uw moeder u niet langer wil helpen om de nodige documenten te verzamelen, dit omdat zij de aanwezige organisaties niet vertrouwt (mail 07.10.2019). U slaagt er niet in een duidelijke reden aan te reiken voor deze

terughoudendheid. U verklaart vaagweg dat u vreest dat dit problemen kan veroorzaken voor uw moeder maar kunt dit op geen enkele manier concretiseren. Hieruit kan opnieuw enkel worden afgeleid dat u er niet in slaagt om uw situatie te verduidelijken, wat het Commissariaat-generaal sterkt in haar vermoeden dat u er niet als een Eritrees vluchteling heeft gewoond.

Evenmin kan u op basis van uw kennis van het kamp van Wad Sharife en de werking van het kamp overtuigen er als Eritrees vluchteling te hebben verbleven. Voornamelijk uw verklaringen omtrent de scholing in het kamp springen hierbij in het oog, opnieuw iets wat onmiddellijk op u van toepassing was. Deze stemmen namelijk niet overeen met de beschikbare informatie hieromtrent. U noemt een Eritrese school buiten het kamp en twee scholen binnen het kamp (CGVS I p.20 en CGVS p.9). U zou in het kamp nooit naar school zijn geweest, ook Arabisch leerde u enkel in uw koranschool (CGVS I p.18 en CGVS II p.9). U verklaart niet naar school te zijn kunnen gaan omdat daar geen geld voor was. De school zou weliswaar gratis zijn maar u diende nieuwe kleren te dragen en te betalen voor het eten op school, waar geen geld voor was (CGVS II p.10). U verklaart daarnaast dat er geen specifieke Arabische lessen worden georganiseerd in het kamp en dat mensen het enkel van elkaar kunnen leren (CGVS II p.10). De scholen zouden bovendien zoals Soedanese scholen zijn, er zou niet over Eritrea worden geleerd (CGVS II p.11). Uit de toegevoegde informatie blijkt echter dat er verschillende scholen in het kamp aanwezig zijn, dat daar ook over de Eritrese geschiedenis en geografie wordt geleerd en dat er wel degelijk de mogelijkheid is om bij de aankomst in het kamp negen maanden Arabische les te volgen. Vooral dit laatste is opmerkelijk aangezien u steeds verklaart zich grote zorgen te hebben gemaakt over het feit dat u slechts gebroken Arabisch sprak (CGVS I p.16 en CGVS II p.6). Zodoende is het gezien het belang dat u hechtte aan het perfect beheersen van het Arabisch opmerkelijk dat u hier niet van op de hoogte zou zijn. Ook van de verdere dienstverlening in het kamp bent u slechts beperkt geïnformeerd. Zo hoorde u nog nooit van Al Sugya (CGVS II p.12), die volgens de beschikbare informatie instaat voor het sanitair en de waterverdeling in het kamp, toch een basisbehoefte binnen een vluchtelingenkamp. Ter volledigheid dient er eveneens op gewezen te worden dat uw beschrijving van het kamp ook eerder slechts oppervlakkig kan worden genoemd. Hoewel u enig beeld van het kamp schetst blijft dit eerder vaag. U weet weliswaar dat er zowel een dorp Wad Sharife als een kamp Wad Sharife bestaat en kent enigszins de indeling van het kamp (CGVS I p.16-17 en CGVS II p.5). Het is hierbij opvallend dat u voornamelijk de ingang van het kamp blijkt te kennen maar geen beeld weet te schetsen van de verdere indeling van het kamp. U noemt de busstop op de markt aan de ingang van het kamp en beschrijft verder enkel de onmiddellijke omgeving na deze ingang (CGVS I p.17). Wanneer u gevraagd wordt naar een meer exacte situering van specifieke plaatsen binnen het kamp blijkt u dit echter slechts uiterst rudimentair te kunnen duiden (CGVS II p.10). Ook wanneer inspanningen werden gedaan om uw moeder in het kamp terug te vinden werd u door uw pleegfamilie gevraagd zo gedetailleerd mogelijk te beschrijven waar in het kamp jullie precies woonden. Uit het mailverkeer tussen uw pleegfamilie en UNHCR komt opnieuw naar voren dat u ook nu niet in staat was een beschrijving te geven zodat jullie woonplaats kon teruggevonden worden. Er wordt gesteld dat u niet in staat was een kaart te tekenen van het kamp en u enkel deze eerder afgelegde vage verklaringen kunt herhalen (mail 09.09.2019). Waar uw advocaat bij haar opmerkingen bij het derde persoonlijk onderhoud verduidelijkt hoe u de indeling van het vluchtelingenkamp exact bedoelde verandert dit niets aan de kern van uw verklaringen waarbij u er slechts vaagweg in slaagt een beschrijving van dit kamp te verschaffen. De kennis van het kamp die u ten toon spreidt lijkt dan ook eerder afkomstig van iemand die het kamp mogelijks bezocht heeft maar kan niet overtuigen dat u een Eritrees vluchteling bent die er acht jaar lang heeft gewoond.

Waar u attesten neerlegt die jullie verblijf in dit vluchtelingenkamp dienen aan te tonen zijn deze onvoldoende om uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent dit verblijf recht te zetten. In de eerste plaats geldt voor alle documenten neergelegd in een asielprocedure dat zij gepaard dienen te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Met betrekking tot deze attesten verklaart u dat deze werden opgemaakt op basis van getuigenissen van bureaus die bevestigen dat jullie daadwerkelijk in het kamp wonen. U verklaart echter niet te weten wie precies voor jullie getuigde, wat reeds opmerkelijk is (CGVS III p.13). Bovendien blijkt niet uit deze attesten dat deze werden opgemaakt op basis van getuigenissen in uw buurt. Daarenboven is dit in strijd met de eerdere inspanningen die werden gedaan om uw moeder terug te vinden, hieruit bleek namelijk dat reeds navraag naar jullie werd gedaan maar dat niemand in de buurt jullie bleek te kennen (mail 05.09.2019). Dat vervolgens alsnog een attest kon worden opgesteld op basis van getuigenverklaringen is dan ook weinig overtuigend. Voorts is het opmerkelijk dat enkel uw naam en de naam van uw moeder in deze attesten zou moeten worden aangevuld. Zowel de periode van verblijf als de exacte verblijfplaats binnen het kamp lijken deel uit te maken van het gestandaardiseerde attest. Het is bevreemdend dat dergelijke attesten een dergelijke mate van standaardisatie zouden bevatten. Bovendien stemt de datum van afgifte van het attest van uw moeder niet overeen met het jaartal te lezen op de stempel. Deze vormelijke eigenaardigheden zorgen er dan ook voor dat de waarde van deze attesten om uw verblijf in het kamp aan te duiden uiterst sterk genuanceerd dient te worden. Het lijkt er dan ook meer naar dat deze attesten voornamelijk op uw vraag werden

opgemaakt zodat er weinig geloof kan worden gehecht aan het geattesteerde. Ter volledigheid dient opgemerkt dat u ook hier getuigt van enige terughoudendheid om dergelijke documenten te verstrekken. U verklaart dat uw moeder al eerder probeerde een dergelijk attest te verkrijgen maar dat het gevaarlijk was dit te verkrijgen (CGVS I p.19 en II p.13). U kan echter niet duiden om welke reden het gevaarlijk zou zijn een dergelijk attest op te maken, evenmin ziet het Commissariaat-generaal het gevaar van een dergelijk initiatief in. Deze opmerkingen leiden er dan ook toe dat deze attesten niet volstaan om uw daadwerkelijke verblijf in dit kamp aan te tonen. Waar uw advocaat in haar opmerkingen bij het derde persoonlijk onderhoud de naam van de leden van het buurtcomité rechtzet betreft dit slechts een detail in uw verklaringen omtrent deze attesten, een vergissing bovendien die niet de kern van uw verklaringen omtrent deze attesten raakt en die u door het Commissariaat-generaal dan ook niet specifiek wordt aangewreven.

Daarnaast kan u evenmin op basis van uw kennis van Eritrea overtuigen Eritrese wortels te hebben. U slaagt er namelijk op geen enkele manier in uw banden met Eritrea duidelijk te stellen.

U bent zo goed als totaal onwetend over uw naaste familie en hun activiteiten in Eritrea, wat de geloofwaardigheid van uw Eritrese origine verder ondermijnt. Zo kent u geen enkel detail over de legerdienst van uw vader of uw moeder, het enige wat u hierover weet is dat zij daadwerkelijk legerdienst zouden hebben gedaan (CGVS II p.20). Evenmin kunt u ook maar enige informatie geven over de manier waarop uw familie leefde in Eritrea. U weet niet of uw ouders nog enig ander inkomen hadden dan wat uw vader verdiende met zijn legerdienst (CGVS I p.7-8 en CGVS II p.19). Ook in het algemeen weet u niet te stellen waar mensen in Eritrea doorgaans van leven (CGVS I p.21). U weet verder niet waar de familie van uw vader woont (CGVS II p.21), u verklaart geen enkele ander familielid te kennen, u weet niet of u in Eritrea nog uw grootouders of nog andere ooms of tantes heeft. Evenmin zou u hier ooit naar gevraagd hebben bij uw moeder (CGVS II p.21). Dat u op geen enkele manier ook maar enige informatie over uw familie in Eritrea zou hebben opgevangen zorgt er voor dat het weinig geloofwaardig wordt bevonden effectief banden met Eritrea te hebben laat staan te onderhouden. Dit geldt des te meer aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u er nog een oom zou hebben gehad, wat u zelf in eerste instantie niet aangeeft. Deze oom zou nog tot een maand voor uw vertrek uit Wad Sharife in Eritrea hebben verbleven (CGVS I p.10 en p.23 en CGVS II p.19). Gedurende uw derde persoonlijk onderhoud noemt u deze oom bovendien M. (CGVS III p.10) terwijl u hem voordien steeds de naam J. toeschreef. Hoewel uw advocaat in haar opmerkingen bij het derde persoonlijk onderhoud deze vergissing rechtzet blijft het toch enigszins opmerkelijk dat u de naam van uw enige andere familielid niet consequent weet weer te geven. Verder bent u zelfs op de hoogte neven en nichten in Europa te hebben (CGVS II p.22), wat het opnieuw des te opmerkelijk maak dat u geen idee zou hebben van uw verdere familie of van het feit of u al dan niet nog familie zou hebben in Eritrea. Dat u er op geen enkele manier in slaagt uw familieachtergrond te schetsen ondermijnt uw geloofwaardigheid enige banden te onderhouden met Eritrea. Zelfs als u nog jong was bij uw vertrek uit het land valt het niet buiten de verwachtingen enig idee te hebben over waar uw familie verblijft, zeker als je alleen met uw moeder op een vreemde plaats zou verblijven valt het aan te nemen dat dergelijk onderwerp ter sprake komt. Eveneens opmerkelijk is dat u geen enkele interesse toont in de situatie van uw moeder na uw vertrek, wat toch bevreemdend is gezien de eerder precaire situatie waarin jullie zich volgens uw beweringen bevonden en het feit dat u als kostwinner uw familie had verlaten. U verklaart dat uw moeder een nieuwe partner had en een kind met hem kreeg maar u heeft niets van informatie over deze man, u weet zelfs niet te zeggen of uw moeder met hem samenwoont. U stelt botweg dat dit u niet interesseert (CGVS II p.18), het is uiterst opmerkelijk dat u geen interesse zou tonen in het feit of uw moeder zelf voor haar inkomen dient in te staan of dat er een man was die haar hierbij bijstond. Wat opnieuw vraagtekens doet rijzen bij de situatie waarin u en uw moeder zouden hebben geleefd.

Ook wat betreft de vrees van uw moeder die er voor zorgde dat zij Eritrea verliet blijft u uiterst oppervlakkig. U verklaart dat zij vreesde voor haar veiligheid maar kunt op geen enkele manier aangeven wat zij dan concreet dacht dat jullie kon overkomen indien jullie het land niet ontvluchtten (CGVS I p.22 en p.25). Indien u zich in een precaire situatie bevond valt het te verwachten dat u probeert enige informatie in te winnen over de reden die uw moeder er toe bracht het land te verlaten en de reden waarom jullie er niet terug konden en in Soedan als vluchteling dienden te leven. Dat u hier geen concrete elementen toe kunt aanhalen zorgt er voor dat er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaring in Soedan als Eritrees vluchteling te hebben geleefd. U verwijst daarentegen wel naar de algemene wetgeving geldend in Eritrea die stelt dat het strafbaar is illegaal het land te verlaten (CGVS I p.25). Dat u op de hoogte zou zijn van dergelijke algemene bepalingen maar niet van de persoonlijke problemen die uw eigen familie kende doet dan ook ingestudeerd aan.

Bovendien blijkt u geen enkele voeling te hebben met de Eritrese cultuur en samenleving.

Hoewel u slechts veertien jaar was bij uw vertrek uit Wad Sharife komt uit uw verklaringen naar voren dat, indien u van Eritrese origine bent, u verschillende mogelijkheden had om bekend te geraken met de Eritrese cultuur en samenleving. U leefde tot uw zes jaar in Eritrea. Vervolgens leefde u samen met uw

Eritrese moeder in een vluchtelingenkamp waar, zoals hierboven werd aangetoond, voornamelijk Eritreeërs en zelfs Tigre woonden. Zodoende had u gelegenheden ten over om in contact te komen met Eritrese gebruiken. Daarnaast verklaart u ook daarna onderweg naar Europa met veel Eritreeërs in contact te zijn gekomen die u vertelden over het land. Bovendien verklaart u zelfs naar de Eritrese nationale zender te hebben gekeken (CGVS I p.11), zodat ook via dit kanaal u informatie over het land kon bereiken. In dit licht schiet uw kennis van het land dan ook zodanig tekort dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring daadwerkelijk als Eritreeër in Soedan te hebben gewoond.

Zo is uw kennis over wat u verklaart persoonlijk te zullen vrezen bij een terugkeer naar Eritrea uiterst beperkt. U haalt de legerdienst aan als het voornaamste element wat u er van weerhoudt om terug te keren naar Eritrea. Het is dan ook opmerkelijk dat u slechts over zeer elementaire kennis over deze legerdienst zou beschikken. Niet alleen bent u niet geïnformeerd over de legerdienst van degenen in uw onmiddellijke omgeving, zoals hierboven reeds werd aangetoond, evenmin kan u in algemene termen stellen hoe het onderwijs en deze legerdienst verloopt. Zo blijkt u niets af te weten van het Eritrese schoolsysteem. U verklaart niet te weten hoe het verloopt wanneer men in Eritrea naar school gaat en u hoorde over geen enkele school binnen Eritrea (CGVS I p.20). Terwijl volgens de toegevoegde informatie in Eritrea net het laatste schooljaar een belangrijk beginpunt betreft in het vervullen van je legerdienst (CGVS – COI Focus, Eritrea, schoolsysteem – 10.07.2015) en dat dit, bij een terugkeer naar Eritrea, direct op u van toepassing zou zijn. Zelfs wanneer de belangrijkste scholen in Eritrea u worden genoemd blijkt u hier nog nooit over te hebben gehoord (CGVS I p.20-21). Het gegeven dat u de school Sawa later wel noemt wanneer het gaat over de manier waarop men zijn legerdienst start zorgt er voor dat dit niet voorkomt als doorleefde kennis maar eerder als ingestudeerde feiten. Wanneer u over Sawa vertelt blijkt daarenboven niet dat u het eveneens kent als de plaats waar het laatste schooljaar wordt afgemaakt. U noemt het enkel als een trainingsplaats maar kunt niet duiden hoe lang men er dient te blijven of hoe het verloopt eens men deze training hebt afgemaakt (CGVS I p.26). U weet niet of velen er in slagen om verder te studeren en of er sprake is van een specifieke training alvorens men zich bij het leger aansluit (CGVS I p.9-10). Ook de naam van enige andere trainingsplaats of van beruchte gevangenissen zou u niet hebben opgevangen terwijl u net een arrestatie en een militaire training vreest (CGVS II p.23). Indien u vreesde dat dit ook uw lot kon zijn bij een terugkeer naar Eritrea is het opvallend dat u hier niet meer specifieke informatie over trachtte te verwerven. Dat u niet geïnformeerd zou zijn over de onmiddellijke gevolgen indien u terugkeerde naar Eritrea, terwijl u deze legerdienst wel aanhaalt als reden waarom u er niet terug kunt keren, wijst op weinig voeling met de concrete Eritrese context en zorgt er voor dat er geen geloof wordt gehecht aan het feit dat u als Eritrees vluchteling in Soedan zou hebben gewoond.

Ook op andere vlakken geeft u geen blijk van enige voeling met de Eritrese cultuur. U verklaart dat de gangbare cultuur in het kamp niet veel verschilt van de Soedanese cultuur en kunt zich geen gewoontes voor de geest halen die specifiek de Eritrese cultuur weerspiegelen (CGVS I p.15). Dit terwijl u zich wel degelijk nog in een Eritrees milieu zou hebben bevonden en zelfs Eritrese tv te hebben gekeken. U verklaart enkel Onafhankelijkheidsdag te kennen als Eritrese feestdag maar zelfs dit niet gevierd te hebben binnen het kamp (CGVS I p.14 en II p.21). Het is uiterst bevreemdend dat u zou verklaren dat Onafhankelijkheidsdag gevierd werd binnen de Eritrese gemeenschap maar dat u dit zelf nog nooit gevierd zou hebben. De Eritrese gemeenschap zou dit vieren maar in het kamp werd het niet gevierd, dit terwijl uit de toegevoegde informatie blijkt dat meer dan 99% van de bevolking van het vluchtelingenkamp uit Eritreeërs bestaat. U verklaart verder geen andere Eritrese feestdagen te kennen. U verklaart weliswaar te weten wie bedoeld wordt met de martelaren in Eritrea maar weet niet of zij op een specifieke manier worden herdacht (CGVS II p.21). Dat u wel over theoretische kennis van deze martelaren zou beschikken maar nooit zou opgemerkt hebben dat ook een specifieke feestdag aan hen wordt gewijd, wijst opnieuw op eerder ingestudeerde kennis. Daarnaast zorgen uw verdere verklaringen ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u daadwerkelijk Eritrese televisie zou hebben gekeken. Vooreerst wordt er voornamelijk uitgezonden in het Tigre en Tigrinya (zie homepage Eri-tv), talen waarvan hierboven werd aangetoond dat u ze niet spreekt. Daarnaast kan u het logo van deze tv-zender slechts heel vaag omschrijven (CGVS I p.12). U verklaart verder er voornamelijk naar liedjes, het nieuws en de festiviteiten rond Onafhankelijkheidsdag te hebben gekeken (CGVS I p.13). Uit deze eerdere en uw verdere verklaringen blijkt echter niet dat u over elk van deze onderwerpen ook maar iets afweet. U beschrijft vaagweg hoe de viering voor Onafhankelijkheidsdag er wordt getoond maar kan niets van de muziek noemen die u op tv zou hebben gehoord (CGVS I p.13). Ook de vlag, toch alom tegenwoordig wanneer men de Onafhankelijkheidsdag viert, kunt u niet exact beschrijven. U heeft een vaag idee van hoe deze er uit ziet maar kan dit niet in detail schetsen (CGVS I p.13-14). Uiteindelijk blijkt u ook geen enkele andere Eritrese artiest bij naam te kunnen noemen of Eritrese tv-programma's bij naam te herkennen (CGVS I p.14). Slechts twee van u genoemde Eritrese artiesten blijkt u te kennen, terwijl u nog niet hoorde over de meest bekende Eritrese artiest die u wordt genoemd (CGVS I p.15). Deze beperkte ervaring, terwijl u verklaart wel degelijk tv te hebben gekeken en gezien het feit dit één van de belangrijke

vensters betrof om informatie te verkrijgen over uw land van origine, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid enige Eritrese banden te hebben.

Het feit dat u wel enige informatie over het land Eritrea blijkt te hebben kan de ongeloofwaardigheid van uw Eritrese origine niet herstellen. De informatie die u verschaft betreft namelijk doorgaans zaken die gemakkelijk op te zoeken vallen en niet getuigen van enige persoonlijke band met het land. Waar u wel een aantal willekeurige steden en plaatsen kan noemen (CGVS I p.7 en p.20) getuigt dit louter van abstracte kennis die niet aansluit bij uw persoonlijke leefwereld. Bovendien blijkt u andere regio's die u worden genoemd dan weer niet te kennen (CGVS I p.21). Ook het gegeven dat u wel op de hoogte zou zijn van de geschiedenis van het land (CGVS I p.27-28) kan niet bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit aangezien dit opnieuw louter academische kennis betreft. Dat u over dergelijke kennis zou beschikken maar dan anderzijds niet op de hoogte zou zijn van het dagelijkse leven in Eritrea of op de gangbare praktijken die onmiddellijk op u van invloed zouden zijn bij een terugkeer naar Eritrea zorgt er voor dat dit niet kan beschouwd worden als een element dat uw nationaliteit zou aantonen. Waar u ook de verschillende etnieën kunt noemen (CGVS I p.12) blijkt u zich echter te vergissen wie de Jiberti precies zijn. U beweert dat het een clan betreft die hun eigen taal spreekt en waarvan de meerderheid moslim is maar dat er onder hen ook een aantal christenen zijn (CGVS II p.5). Volgens de beschikbare informatie ('Wikipedia – Jeberti people' en 'About Eritrea – The people of Eritrea') zijn de Jiberti zijn echter een onderverdeling van de Tigrinya die zich specifiek van hen onderscheiden omdat ze moslim zijn en geen eigen taal spreken. Dat u, terwijl u steeds onder Eritreeërs zou hebben geleefd zich hier in zou vergissen doet opnieuw afbreuk aan uw bewering er als Eritrees vluchteling in Wad Sharife te hebben gewoond. Ook dit wijst derhalve opnieuw eerder op ingestudeerde kennis dan dat u hier persoonlijk mee in contact kwam. Opmerkelijk is eveneens dat u als de voornaamste problemen binnen Eritrea clanproblemen zou noemen naast de legerdienst (CGVS I p.27), dit terwijl dit helemaal niet leeft in het land en het eerder iets is wat in Soedan des te meer een rol speelt. Derhalve is de kennis die u wel aanhaalt over het land eerder van academische aard, onvolledig en zelfs op verschillende punten foutief, zodat dit niet kan aantonen dat u daadwerkelijk over de Eritrese nationaliteit zou beschikken.

Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat, rekening houdend met uw jonge leeftijd en met het gegeven dat u reeds op veertienjarige leeftijd uw reis naar Europa zou hebben aangevat, u niet kon aantonen van Eritrese afkomst te zijn. Het persoonlijk onderhoud werd actief afgestemd op uw jonge leeftijd. Echter, het feit dat u minderjarig was bij aanvang van uw procedure, kan geenszins als verantwoording dienen voor de gebrekkige en vage kennis over de zaken die aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht en over uw vermeend land van origine.

De overige documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas en die nog niet in bovenstaande argumentatie werden besproken zijn evenmin in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. U legt enkel een psychologisch attest neer waaruit blijkt dat u wordt opgevolgd en werd vastgesteld dat u angstig kan zijn en slaapproblemen en concentratieproblemen kan kennen. Ook hier werd gedurende het persoonlijk onderhoud terdege rekening mee gehouden. Uit dit attest blijkt niet dat u niet in staat zou zijn doorleefde verklaringen over uw verleden af te leggen. Een dergelijk attest is daarnaast logischerwijs allerm minst in staat op enige manier uw Eritrese afkomst aan te tonen. Waar u documenten voorlegt in verband met uw plaatsing in uw pleeggezin en attest van familiesamenstelling met uw pleeggezin bevat dit enkel informatie met betrekking tot uw huidige situatie en houdt vanzelfsprekend geen elementen in die uw nationaliteit kunnen aantonen. De verschillende algemene documenten met landeninformatie zijn evenmin in staat uw nationaliteit aan te tonen. Een verwijzing naar dergelijke algemene informatie is niet afdoende om de geloofwaardigheid van uw eigen nationaliteit te herstellen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en kan op zich niet aantonen dat dit op uw eigen persoon betrekking heeft. De overige opmerkingen van uw advocaat bij de verschillende persoonlijke onderhouds betreffen louter spellingsfouten en correcties en zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen betreffende uw ongeloofwaardige Eritrese nationaliteit.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept u voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect naar Eritrea mag worden teruggeleid, daar er geen geloof gehecht wordt aan uw bewering te beschikken over de Eritrese nationaliteit."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat:

"Wanneer een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, dient verweerder na te gaan of verzoeker bijzondere procedurele noden heeft.

In casu heeft verweerder nagelaten deze analyse te maken, hoewel verzoeker reeds in maart 2019 een psychologisch attest heeft voorgelegd. De eerste zin van de bestreden beslissing is een standaardzin (zie onder andere RvV 30 augustus 2019, nr. 225.439; RvV 7 augustus 2019, nr. 224.702; RvV 16 juli 2019, nr. 224.026; RvV 15 juli 2019, nr. 223.984; RvV 12 juli 2019, nr. 223.957; RvV 5 juli 2019, nr. 223.645; RvV 1 juli 2019, nr. 223.444; RvV 20 december 2018, nr. 214.532), zonder enige motivering ten gronde. Nochtans heeft verzoeker een psychologisch attest voorgelegd, met een bijkomende motivering in het vorig verzoekschrift tegen de weigeringsbeslissing van 13 september 2019. Verweerder had moeten overgaan tot een onderzoek of verzoeker bijzondere procedurele noden behoeft op grond van dit attest, hetgeen hij niet gedaan heeft.

Verweerder had een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, aangewezen door de minister of zijn gemachtigde, via een medisch onderzoek aanbevelingen kunnen vragen over de bijzondere procedurele noden die verzoeker behoeft, overeenkomstig artikel 48/9, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uit het psychologisch attest blijkt dat verzoeker grote angsten heeft en lijdt aan insomnia. Deze psychische aandoeningen hebben bijgevolg een impact op zijn geheugen en zijn concentratievermogen.

Door deze fragiele psychologische toestand, heeft verzoeker niet kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen, zoals vervat in artikel 48/9, § 4, in fine van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg, heeft verzoek recht op aangepaste ondersteuning.

Vermits verweerder dit artikel schendt, dient de bestreden beslissing vernietigd te worden met de bedoeling om een nieuw persoonlijk onderhoud te organiseren rekening houdend met de bijzondere procedurele noden, en nadat een advies van een psycholoog of psychiater werd gevraagd op grond van artikel 48/8 en 48/9, § 2 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven bij gebrek aan enige motivering omtrent dit psychologisch attest schendt verweerder de formele motiveringsplicht, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, minstens de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht."

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 4, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat uit de bestreden beslissing allerm minst blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met haar individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, waaronder de jonge leeftijd waarop zij uit Eritrea is gevlucht en waarop zij vervolgens Soedan heeft verlaten.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op haar talenkennis van het Tigre en Tigrinya. Zij wijst erop dat zij een taaltest heeft ondergaan bij professor Bijleveld. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud bleek volgens haar dat de protection officer de video van de taaltest nog niet had bekeken, hetgeen een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt. Zij meent dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat zij enkel zaken in het Tigre herhaalt, terwijl zij eveneens zaken vertaalt. Daarnaast bekritiseert de commissaris-generaal kort de wijze van testen. De verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal professor Bijleveld zelf had kunnen contacteren om meer informatie te verkrijgen over de testen en/of zelf een tolk Tigre had kunnen uitnodigen op het persoonlijk onderhoud om een dergelijke test opnieuw af te nemen. Volgens de verzoekende partij is er sprake van een schending van de samenwerkingsplicht. Zij wijst er verder op dat zij op bladzijde 15 en 23 van het derde persoonlijk onderhoud zelf spontaan woorden in het Tigre uitspreekt en dat de commissaris-generaal niet betwist dat deze woorden correct zijn. Indien een tolk Tigre aanwezig zou zijn geweest, aldus de verzoekende partij, had deze kunnen bevestigen of de uitspraak en vertaling correct waren. Ook op bladzijde 7 van het tweede persoonlijk onderhoud geeft zij de vertaling van enkele woorden in het Tigre, doch de tolk noch de protection officer zijn het Tigre machtig en kunnen dus niet oordelen of zij correct heeft geantwoord, aldus de verzoekende partij. Zij wijst voorts op de bijdrage van professor Monika S. Schmid, die uitdrukkelijk stelt dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met gepubliceerd onderzoek over het verlies van de moedertaal en die toevoegt dat traumatische ervaringen er gemakkelijker voor zorgen dat iemand een "language shift" doorgaat. Professor Schmid wijst tevens op een onderzoek naar geadopteerde kinderen. De verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal ook professor Schmid had kunnen contacteren. De verzoekende partij merkt ook op dat ook professor Bijleveld stelt dat het onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij de moeilijke taal Tigre goed kan nazeggen met het juiste accent en de juiste intonatie indien zij deze taal niet vroeger zou hebben geleerd. Verder verwijst de verzoekende partij naar het artikel van professor toegevoegd aan het verzoekschrift tegen de eerste weigeringsbeslissing waaruit volgens haar blijkt dat taalverlies zich kan voordoen op diverse tijdstippen in het leven. Zij betoogt dat: *"Het is bijgevolg mogelijk dat verzoeker zijn talenkennis Tigre verloren heeft doorheen de jaren, reeds een deel nadat hij met zijn moeder gevlucht is uit Eritrea naar Soedan, een deel volgend op het les volgen in de koran school in Soedan, khalwa genaamd, een deel toen hij Soedan verlaten heeft tijdens de reisweg doorheen het Afrikaanse continent, een deel in Libië, een deel in Europa."* Tevens verwijst de verzoekende partij naar een documentaire van de BBC over de onmenselijke en vernederende behandeling van (jonge) kinderen in de khalwa's (verzoekschrift, stuk 2), waaromtrent de commissaris-generaal echter geen enkele vraag heeft gesteld. De verzoekende partij betoogt dat: *"Indien verzoeker dergelijke wantoestanden heeft meegemaakt als jong kind, is hij een folterslachtoffer, hetgeen logischerwijs een impact heeft op de uiteenzetting van zijn verklaringen, zijn geloofwaardigheid, zijn asielrelaas en zijn taalverlies."* De verzoekende partij besluit als volgt:

"Uit de bestreden beslissing blijkt helemaal niet dat verweerder rekening heeft gehouden met dit wetenschappelijk onderzoek enerzijds en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, zoals vervat in artikel 48/6, § 5, c) van de Vreemdelingenwet, namelijk de lage scholingsgraad van verzoeker, discriminatie in Soedan, zijn tijd op de koran school, de trauma's opgelopen tijdens zijn reisweg naar Europa, het feit dat hij als slaaf verkocht werd in Libië en aldaar onmenselijke en vernederende behandelingen is ondergaan, anderzijds.

De passage omtrent de kennis van de taal in de bestreden beslissing is niet adequaat gemotiveerd. Uit het bovenstaande blijkt dat verweerder, naast artikel 48/6, § 5, c), de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht alsook de samenwerkingsplicht, op grond van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet schendt.

Op grond hiervan dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de documenten die zij voorlegt als Eritrees vluchteling in Wad Sharife. Dienaangaande voert zij vooreerst aan dat ten onrechte van haar wordt verwacht dat zij als kind diende te weten welke documenten er allemaal bestonden in het vluchtelingenkamp Was Sharife en welke documenten haar moeder zou hebben gehad. De verzoekende partij betoogt dat: *"Door dit standpunt in te nemen past verweerder een klassieke regel in het vluchtelingenrecht, namelijk om rekening te houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, foutief toe. Niettegenstaande verweerder verwijst naar de jonge leeftijd van verzoeker, en dus toegeeft dat verzoeker niet op de hoogte kon zijn van zijn precieze administratieve status in Soedan, zou het langdurig verblijf in het vluchtelingenkamp als gevolg moeten hebben dat verzoeker wel kennis heeft over de documenten. Daarbij houdt verweerder geen rekening met de opleiding die verzoeker genoten heeft (RvV 26 juni 2008, nr. 13.157), met zijn intellectuele vermogens (RvV 18 november 2019, nr. 228.891), onder meer met de relatief jeugdige leeftijd, de lage scholingsgraad en de socio-economische toestand (RvV 30 april 2021, nr. 253.794), met psychische stoornissen (Handboek UNHCR, § 206-212; zie onder andere RvV 18 december 2008, nr. 20.727; RvV 21 maart 2013, nr. 99.380; RvV 10 november 2015, nr. 156.326; RvV*

20 april 2017, nr. 185.687; 26 maart 2021, nr. 251.713), met zijn kwetsbaarheid (RvV 24 september 2018, nr. 209.875).” De verzoekende partij stelt dat zij op zesjarige leeftijd, toen zij met haar moeder Eritrea verliet, onmogelijk kon weten welke documenten haar moeder al dan niet had meegebracht. Zij wijst erop dat zij nooit les heeft gevolgd in het regulier onderwijs, dat zij enkel gedurende drie à vier jaar naar de koranschool of khalwa ging waar alleen in het Arabisch wordt onderwezen over de koran en niet over andere materies en dat hoger reeds bleek dat het een wijdverspreide praktijk is om de kinderen pijn te doen. Zij heeft uiteengezet dat zij het thuis niet breed hadden, dat zij zich niet bezighielden met feestdagen vieren maar met overleven en dat zij als kind van 11 à 14 jaar reeds mee instond voor de gezinsinkomsten door het verkopen van tomaten op de markt. De verzoekende partij wijst tevens op het voorgelegde psychologisch attest, waarmee de commissaris-generaal volgens haar geen rekening heeft gehouden. Zij meent dat de commissaris-generaal haar kwetsbaarheid ontkent en geen rekening houdt met haar traumatische reisweg en evenmin met het feit dat zij als kind werd verkocht als slaaf in Libië en gedurende anderhalf jaar werd gedwongen tot kinderarbeid. Het langdurig verblijf waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, is volgens haar relatief. Zij stelt dat zij tussen zes en veertien jaar oud was, hetgeen rekening houdend met het voorgaande erg jong is om vragen te stellen over documenten, aldus de verzoekende partij. Zij wijst erop dat het elke dag voorzien in een maaltijd voor haar moeder en haar essentieel was, eerder dan zich bezig te houden met (identiteits)documenten. De verzoekende partij besluit dat: *“Artikel 4, derde lid Herschikte Kwalificatierichtlijn, omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, vereist nochtans dat de asielinstanties rekening houden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, zoals hierboven uiteengezet. Verweerder schendt bijgevolg voorgaande bepalingen.”*

Verder wijst de verzoekende partij op de motivering in de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat 99,7% van de Eritreeërs in Soedan als vluchteling worden erkend op grond van landeninformatie van het Zwitserse Amt für Migration in het administratief dossier. De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal ertoe gehouden is nauwkeurige en actuele informatie te verzamelen uit verschillende bronnen. Desalniettemin beroept de commissaris-generaal zich op een rapport van tien jaar oud, aldus de verzoekende partij. Zij stelt dat de situatie in Soedan en de vluchtelingenstroom vanuit Eritrea intussen zijn gewijzigd. Zonder een recent rapport kan de commissaris-generaal niet oordelen of haar relaas al dan niet geloofwaardig is, zo meent de verzoekende partij. Zij verwijst naar haar verzoekschrift tegen de eerste weigeringsbeslissing, waarin werd opgemerkt dat het vermelde percentage erkende Eritreeërs degenen betreft die een verzoek om internationale bescherming indienen maar niet de Eritreeërs in het algemeen die in de Soedanese vluchtelingenkampen verblijven. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar en citeert zij uit een reeks rapporten, waaruit zij afleidt dat een groot deel van de Eritrese vluchtelingen in Soedan zich niet registreert, zoals ook ingeval van de verzoekende partij en haar moeder, wat door UNHCR wordt bevestigd in het voorgelegde emailverkeer met haar pleeggezin in België. Volgens de verzoekende partij blijkt hieruit onomstotelijk de Eritrese nationaliteit van haar en haar moeder, alsook het feit dat haar moeder zich thans nog in het vluchtelingenkamp Wad Sharife bevindt. Zij besluit dat: *“De stelling van verweerder dat 99.7% van de Eritreeërs erkend worden als vluchteling is bijgevolg weerlegd, daar dit enkel gaat over Eritreeërs die als asielzoeker worden geregistreerd. Deze elementen werden overigens reeds opgeworpen in het verzoekschrift tegen de weigeringsbeslissing van 13 september 2019, dat werd vernietigd door de Raad op 15 januari 2021. Verweerder heeft van dit beroep kennis gekregen alsook van de stukken daarbij toegevoegd zodat hij het in zijn motivering had moeten betrekken (RvV 3 juni 2016, nr. 169.071; 16 mei 2018, nr. 203.823; RvS 26 september 2018, nr. 242.435). De verwerende partij schendt de materiële motiveringsplicht alsook de zorgvuldigheidsplicht door hier geen rekening mee te houden.”*

Met betrekking tot de Eritrese identiteitskaart van haar moeder merkt de verzoekende partij vooreerst op dat de authenticiteit van deze kaart door de commissaris-generaal niet wordt betwist en dat evenmin de door een DNA-test bevestigde verwantschapsband tussen haar en haar moeder wordt betwist. Dat de identiteit van haar moeder vaststaat, heeft een invloed op het geheel van haar vluchtrelaas en haar geloofwaardigheid, aldus de verzoekende partij. Zij verwijst naar rechtspraak van het Luikse hof van beroep, dat oordeelt dat de bewijslast voor verzoekers om internationale bescherming niet te strik mag worden geïnterpreteerd. Zij meent dat de commissaris-generaal de bewijslast voor haar veel te hoog heeft gelegd. Zij betoogt dat zij alles in het werk heeft gesteld om te voldoen aan de medewerkingsplicht en dat zij, tegen haar wil in omwille van de complexe verhouding met haar moeder, toch met haar contact heeft opgenomen om documenten en bijkomende informatie te verkrijgen. Zij citeert uit de aanvullende nota die zij in het kader van haar vorige beroep bij de Raad heeft bijgebracht:

“Hij kwam bijvoorbeeld te weten dat zijn moeder Eritrea ontvluchtte tijdens de oorlog met Ethiopië en dat haar ouders overleden waren tijdens die oorlog. Zij vluchtte met haar tante die zich sinds toen in het kamp Shagarab bevond. Deze laatste heeft steeds de identiteitskaart van verzoeker zijn moeder gehouden en

heeft deze dus teruggegeven aan zijn moeder op haar vraag om verzoeker te kunnen helpen met zijn bewijsvoering voor onderhavige procedure.

De kennisname van dergelijke familiale geschiedenis in de omstandigheid dat verzoeker op zoek was naar bijkomend bewijsmateriaal voor zijn verzoek om internationale bescherming in België viel hem zeer zwaar, dit rekening houdende met zijn leeftijd en psychologische kwetsbaarheid, maar ook rekening houdende met het feit dat hij eerst helemaal niet in contact durfde te treden met zijn familie om hulp te vragen.

De context waarin deze kaart werd af geleverd dient verder nog geduid te worden. De desbetreffende kaart werd namelijk afgeleverd door het Eritrese Volksfront voor de Vrijheid in februari 1993, destijds de overgangsregering van Eritrea en dit drie maanden voor de Eritrese onafhankelijkheid. Bijgevoegde documentatie toont aan dat er een comité werd opgericht dat instond voor de organisatie van het referendum en de inschrijving van Eritrese onderdanen in het binnen- en buitenland. In Soedan werd de Eritrese nationaliteit erkend aan de hand van strikte voorwaarden, zoals hieronder weergegeven:

Question & answer series Eritrea & Ethiopia: large-scale expulsions of population groups and other human rights violations in connection with the Ethiopian Eritrean conflict, 1998-2000, p.9 <https://www.refworld.org/pdfid/3de25c7f4.pdf>:

[...]

Deze informatie werd toegevoegd om aan te tonen dat de Eritrese nationaliteit, en bij uitbreiding een Eritrese identiteitskaart, niet zomaar en zonder meer wordt afgegeven of verkregen, maar dat hier strikte vereisten werden gesteld om na te gaan of een persoon al dan niet over de Eritrese nationaliteit kan beschikken.

Bijkomend is het van belang melding te maken van het feit dat de identiteitskaart geen vervaldatum heeft en dat de hernieuwing van deze kaarten in Eritrea gebeurde en dit vanaf 2010, op welk moment verzoeker zijn moeder zich sinds 9 jaar niet meer in Eritrea bevond. Het is voor haar dan ook onmogelijk een hernieuwde versie van haar identiteitskaart te bekomen. Bovendien kan verzoeker de originele versie van de identiteitskaart van zijn moeder niet neerleggen aangezien deze nog in het bezit is van mevrouw H.O.A., verblijvende in het vluchtelingenkamp te Wad Sherife."

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij laattijdige, tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt, houdt hij volgens de verzoekende partij geen rekening met haar individuele situatie en persoonlijke omstandigheden zoals hoger uiteengezet. Onterecht ontkent de commissaris-generaal het bestaan van het emailverkeer tussen UNHCR en haar pleeggezin, aldus de verzoekende partij. Zij stelt dat UNHCR een bijzonder vertrouwenswaardige organisatie is die haar moeder heeft ontmoet en de authenticiteit van diens Eritrese identiteitskaart heeft bevestigd.

De verzoekende partij stelt vervolgens dat de echtheid van de verblijfsattesten, die aantonen dat zij en haar moeder in het vluchtelingenkamp verbleven, wordt betwist. De attesten werden opgemaakt door een community leader die door UNHCR gekend is, aldus de verzoekende partij, terwijl UNHCR onmogelijk zelf kan weten wie exact allemaal in het kamp verblijft. De verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal contact had kunnen opnemen met de community leader om navraag te doen. Zij wijst erop dat de attesten werden opgemaakt na een grondig buurtonderzoek en niet door de Soedanese Commissioner for Refugees aangezien het te gevaarlijk is om contact op te nemen met de Soedanese autoriteiten. Deze attesten tonen volgens de verzoekende partij onmiskenbaar het verblijf van haar en haar moeder in het vluchtelingenkamp Wad Sharife aan. Zij besluit dat: "Het is niet voldoende om te stellen dat de nieuwe verklaringen en nieuwe documenten geen ander licht kunnen werpen op het eerder asielrelaas omdat dit relaas ongeloofwaardig is (RvV 18 januari 2017, nr. 180.892).

Het is de bedoeling van verzoeker zijn ongeloofwaardig relaas te herstellen aan de hand van de geloofwaardige documenten. Niet alle bewijswaarde van al deze documenten mag ontnomen worden aangezien anders elk document nutteloos zou zijn (RvV 18 mei 2016, nr. 167.765; RvV 29 januari 2013, nr. 96.061). Dit is des te meer zo nu het verblijfsattest zowel in origineel als in kopie werd meegedeeld. Hierdoor ontzegt verweerder elke bewijswaarde van de documenten en schendt hij de materiële motiveringsplicht (EHRM 19 januari 2016, M.D. en M.A./België, T.Vreemd. 2016, 253). Deze documenten dienen minstens als begin van bewijs aanzien te worden.

Ook de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden daar geen daadwerkelijk onderzoek werd uitgevoerd (RvV 27 maart 2020, nr. 234.588)."

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op haar kennis van het vluchtelingenkamp Wad Sharife. Betreffende het scholingssysteem in het kamp wijst zij erop dat dit niet onmiddellijk op haar van toepassing is daar zij nooit regulier onderwijs heeft genoten en enkel naar de khalwa ging. De verzoekende partij betoogt dat: "In plaats van verzoeker te verwijten dat hij het schoolsysteem aldaar niet kent, kon van verweerder verwacht worden dat hij minstens onderzoek deed naar de khalwa waar verzoeker naar

school is gegaan. Er is immers een bekende reportage die de toestand in khalwas in Soedan aan de kaak stelt. De kinderen zijn folterslachtoffers en behoeven aldus bijzondere procedurele noden. Bijgevolg wimpelt verweerder onterecht de situatie in Soedan af als onbelangrijk. Het heeft wel degelijk een gevolg over de algemene geloofwaardigheid en het asielrelaas van verzoeker. Verweerder schendt zijn samenwerkingsplicht op grond van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, juncto artikel 10, derde lid Herschikte Procedurerichtlijn."

Verder gaat de verzoekende partij in op haar kennis over Eritrea. Zij stelt dat: *"Het betoog betreffende de kennis over Eritrea werd reeds opgeworpen in het verzoekschrift tegen de weigeringsbeslissing van 13 september 2019, dat werd vernietigd door de Raad op 15 januari 2021. De verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht door hier geen rekening mee te houden.*

In het beroep werd het volgende opgeworpen:

"Aangaande dit punt dient allereerst te worden verwezen naar de hierboven geschetste familiale en psychologische situatie van verzoekende partij. In het licht hiervan hoeft het allerminst te verwonderen dat verzoekende partij weinig weet over haar naaste familie en hun activiteiten in Eritrea en niet in staat is haar familieachtergrond te schetsen. De moeder van verzoekende partij heeft vooreerst nooit gepraat met haar zoon over de situatie van hun familie in Eritrea. Aangezien verzoekende partij slechts zes jaar oud was op het moment dat zij Eritrea verliet, is haar moeder de enige bron van informatie aangaande deze familieachtergrond en het leven in Eritrea. Wanneer haar moeder deze informatie aldus nooit heeft gegeven aan verzoekende partij, hoeft het niet te verbazen dat deze laatste hier amper van op de hoogte is. Hetzelfde geldt voor de vrees van haar moeder in Eritrea: het hoeft allerminst te verwonderen dat zij hier amper over heeft gesproken met haar zoon tussen diens zesde en veertien de levensjaar.

De overweging van verwerende partij als zou het 'bevreemdend' zijn dat verzoekende partij geen interesse toont in de situatie van haar moeder na haar vertrek uit Soedan (stuk 1, p. 3) wordt eveneens weerlegd door de hierboven geschetste familiale en psychologische situatie van verzoekende partij. Verzoekende partij wil momenteel eenvoudigweg weinig weten van haar moeder, en dit omwille van de hierboven reeds aangehaalde redenen (zie supra).

Wat de kennis van verzoekende partij over de Eritrese cultuur en samenleving betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de overweging van verwerende partij dat verzoekende partij tot haar zes jaar in Eritrea heeft gewoond en dus enige voeling zou moeten hebben met de Eritrese cultuur, alle ernst mist. Zes jaar is eenvoudigweg een veel te jonge leeftijd om enige voeling met een cultuur te ontwikkelen. Bovendien sprak verzoekende partij, zoals hierboven reeds werd aangehaald, zeer zelden met haar moeder over Eritrea, waardoor deze laatste evenmin de Eritrese cultuur en gebruiken kon doorgeven aan haar zoon.

Wat het verblijf van verzoekende partij gedurende een periode van acht tot negen jaar in een vluchtelingenkamp met voornamelijk personen van Eritrese origine betreft, dient te worden opgemerkt dat slechts de ouderen in het kamp praatten over het leven in Eritrea. Bij de jongeren, met wie verzoekende partij logischerwijze hoofdzakelijk omging, is dit niet het is ook uit de hierboven reeds aangehaalde informatie aangaande de vluchtelingenkampen voor Eritreeërs in Soedan, waaruit blijkt hoezeer jonge Eritrese vluchtelingen zich integreren te midden van de lokale Soedanese bevolking en aldus hun voeling met de Eritrese cultuur en taal verliezen:

[...]

(Vrije vertaling: 64. De meeste Eritrese vluchtelingen die al lange tijd in Oost-Soedan verblijven, zijn Tigre en Arabischsprekende moslims, die voornamelijk tot de Beni Amerikaanse stam behoren. Zij zijn moeilijk te onderscheiden van de gastbevolking, waarvan de meerderheid ook Tigre- en Arabischsprekende moslims van de Ben-Amar stam zijn.

65. De nauwe banden tussen de vluchtelingen en de lokale bevolking zijn versterkt door de lange tijd dat de Eritreeërs in Soedan hebben gewoond, waarvan ongeveer 60 procent in het land van asiel is geboren. Zoals een vrouw van de vluchteling het evaluatieteam vertelde: "Soedan is nu ons thuisland, onze kinderen voelen zich Soedanese burgers en de meeste jongeren spreken geen Tigrinya" (de dominante taal in Eritrea).)

Dit verklaart eveneens waarom verzoekende partij weinig specifieke informatie kan geven over zijn concrete vrees in geval van terugkeer naar Eritrea, laat zich eveneens verklaren door bovenstaande overwegingen: hoe en op welke wijze zou verzoekende partij kennis hebben moeten vergaren over de concrete modaliteiten van de legerdienst in Eritrea? Het feit dat aan verzoekende partij op dit punt tevens een gebrek aan doorleefde kennis wordt verweten en wordt gesteld dat zij feiten zou hebben ingestudeerd, wijst eerder op een bepaald gedachtenproces in hoofde van verwerende partij, die vanaf het door haar vermeende ontbreken van de kennis van het Tigre, de elementen die verzoekende partij aanbrengt consequent vanuit een negatieve optiek bekijkt.

Het argument als zou verzoekende partij op weg naar Europa zich de Eritrese cultuur eigen hebben moeten maken mist evenmin alle ernst in het licht van het feit dat verzoekende partij het Tigrinya niet

beheerst en slechts een passieve kennis en een beperkte actieve kennis van het Tigre heeft. Op welke manier zou hij dan gedurende zijn reis naar Europa op zodanig intense wijze in contact hebben kunnen komen met andere Eritreeërs dat hij zich opeens een cultuur die hij nooit heeft gekend eigen zou maken? Wat het kijken naar de Eritrese nationale televisie betreft, werd hierboven (zie supra) reeds opgemerkt dat verzoekende partij zelden actief naar een uitzending keek, maar dat de televisie het overgrote deel van de tijd louter op de achtergrond aan stond. Hieruit afleiden dat verzoekende partij over kennis van de Eritrese cultuur zou moeten beschikken, mist eveneens alle ernst. Het feit dat verzoekende partij het logo van de nationale televisiezender maar vaag kan beschrijven, wordt tevens door het bovenstaande verklaard.

Aangaande het verwijt van verwerende partij dat verzoekende partij louter kennis van academische aard aangaande Eritrea kan tentoonspreiden, dient te worden opgemerkt dat verwerende partij hier een dubbele standaard hanteert: enerzijds onderwerpt zij Eritrese verzoekers om internationale bescherming consequent gedurende het persoonlijk onderhoud aan een soort van quiz betreffende enkele belangrijke feiten en wetenswaardigheden aangaande Eritrea en hanteert zij dit aldus om de Eritrese oorsprong van een persoon al dan niet vast te stellen. Anderzijds verwijt zij in dit specifieke geval aan verzoekende partij precies hetgeen zij normaal verlangt van een Eritrese asielzoeker, met name een algemene kennis van het land Eritrea, die verwerende partij in dit geval 'academisch van aard' noemt. Het kan dan ook niet dat een dergelijke dubbele standaard gehanteerd wordt en dat de zogenaamde academische kennis van verzoekende partij over Eritrea hier door verwerende partij in verzoekende partij haar nadeel zou worden aangewend.¹⁰⁰

Tenslotte betoogt de verzoekende partij dat:

"5. Schending van de bewijskracht van geschreven stukken, zoals bepaald in de artikelen 8.17 en 8.18 van boek 8 Bewijs van het Nieuw Burgerlijk Wetboek

Talrijke keren schendt verweerder de bewijskracht van geschreven stukken, door verzoeker meegedeeld, hetzij door er geen aandacht aan te besteden en er geen rekening mee te houden, zonder te motiveren waarom, terwijl deze essentiële elementen van het vluchtverhaal van verzoeker bevestigen, zoals o.m. zijn Eritrese nationaliteit.

Wat het verslag van de professoren linguïstiek betreft, beperkt verweerder zich ertoe te beweren dat de inhoud daarvan op verzoeker niet van toepassing is, zonder te motiveren waarom, terwijl deze professoren precies aantonen dat hun verslag juist wel op verzoeker van toepassing is.

Reeds 15 jaar geleden werd in de conclusie van een doctoraatsproefschrift over verweerder vastgesteld: "The Belgian asylum procedure can be characterized by hidden asymmetries in the ability to decide what counts as reality

(Katrijn MARYNS, The asylum speaker - language in the Belgian asylum procedure, 2006, 342).

Deze conclusie is heden nog steeds geldig."

De verzoekende partij besluit dat: *"Op grond van bovenstaande elementen dient besloten te worden dat de Eritrese nationaliteit van verzoeker vaststaat. Hij kan onmogelijk terugkeren naar Eritrea, onder andere door de aangehaalde vrees om zijn legerdienst te moeten vervullen en de daar bijhorende onmenselijke en vernederende behandeling."*

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift het artikel *"Going undercover in the schools that chain boys"* van BBC News d.d. 7 december 2020 (stuk 2) en het artikel *"Foltering en verkrachting in Soedanese Koranscholen"* van VRTNWS d.d. 9 januari 2021 (stuk 3).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan

de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt. Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten. Ze stelt dat ze op zesjarige leeftijd naar het vluchtelingenkamp Wad Sharife in Kassala in Soedan gegaan is omdat haar moeder uit Eritrea was gevlucht nadat haar echtgenoot gearresteerd was. Ze vreesde voor de veiligheid van de verzoekende partij en haar ander kind. Sindsdien hebben ze geen nieuws meer gehad over de vader van de verzoekende partij en hebben ze steeds in het vluchtelingenkamp gewoond. Toen haar oom vanuit Eritrea naar Soedan gekomen is om verder te reizen naar Europa, besloot de verzoekende partij om mee te reizen. De verzoekende partij stelt uit Soedan vertrokken te zijn vanwege de discriminatie aldaar en uit vrees teruggestuurd te worden naar Eritrea, en daar verplicht te worden haar legerdienst te vervullen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de verwerende partij de Eritrese nationaliteit van de verzoekende partij betwist wordt omdat (i) de verzoekende partij noch Tigre noch Tigrinya spreekt, (ii) de verklaringen over de documenten die ze in Soedan gehad zou hebben de geloofwaardigheid van haar voorgehouden profiel als Eritrese vluchteling in Wad Sharife ondermijnen, (iii) de identiteitskaart van de moeder van de verzoekende partij is onvoldoende om haar huidige Eritrese nationaliteit aan te tonen, (iv) de verzoekende partij problemen ondervonden heeft om haar moeder te bereiken; (v) de kennis van de verzoekende partij over het kamp Wad Sharife ontoereikend is; (vi) de bewijswaarde van de bijgebrachte verblijfsattesten gerelativeerd wordt; (vii) de verzoekende partij op geen enkele manier haar banden met Eritrea kan verduidelijken en ze geen voeling heeft met de Eritrese cultuur en samenleving; (viii) de bijgebrachte documenten niet in staat zijn om bovenstaande appreciatie om te buigen.

6.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de "bescherming" van het land van nationaliteit niet kunnen of, "wegens deze vrees", niet willen invoeren of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *"het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats"* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde staat (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming stoot echter op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee rekening dient te worden gehouden in de redenering die wordt gevolgd.

Eenzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt artikel 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo

precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon *“die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil inroepen”* en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen inroepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de asielinstanties toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het hen toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

6.4. De verzoekende verklaart dat ze van de leeftijd van zes jaar tot haar veertien jaar in het vluchtelingenkamp Wad Sharife Kassala in Soedan verbleven heeft, als Eritrese vluchteling samen met haar moeder en broer. Het gezin zou zich nooit geregistreerd hebben. De verzoekende partij verklaart dat ze in 2015 op vijftienjarige leeftijd uit Wad Sharife samen met haar oom vertrokken is. De verzoekende partij zou uiteindelijk in 2017 in België aangekomen zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 28 september 2018 de gemachtigde van de minister van Justitie de leeftijd van de verzoekende partij vastgelegd heeft op 17 september 2001. De verzoekende partij was aldus op het ogenblik van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming net zeventien jaar oud. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verzoekende partij reeds in oktober en november 2017 administratief aangehouden werd. Voorts werden haar vingerafdrukken reeds op 6 september 2017 in België en op 29 juni 2017 in Italië genomen. Dit stemt overeen met de verklaringen van de verzoekende partij dat zij reeds in 2017 in België aangekomen is. Sinds haar zestiende verblijft zij aldus in België. Voorts blijkt uit de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling van 19 september 2018 dat de verzoekende partij verklaard heeft bij een Belgische familie verbleven te hebben. De verzoekende partij zou daar niet meer hebben kunnen verblijven. Voorts blijkt dat de verzoekende partij op het ogenblik van het invullen van dit document reeds medicatie diende te nemen voor tuberculose. Ook in andere documenten van het rechtsplegingsdossier wordt aangegeven dat de verzoekende partij medicatie diende te nemen in het kader van een behandeling van tuberculose.

De verzoekende partij verklaart het vluchtelingenkamp Wad Sharif gelegen te Kassala in Soedan in 2015 verlaten te hebben (notities persoonlijk onderhoud [NPO] 15 april 2019, p.6; NPO 9 augustus 2019, p.21) en ongeveer anderhalf jaar in Libië verbleven te hebben, vooraleer naar Europa te komen (NPO 15 april 2019, p.24; NPO 9 augustus 2019, p.24). Volgens haar verklaringen zou ze op veertienjarige leeftijd aldus uit Soedan vertrokken zijn. In deze stand van zaken liggen er geen elementen voor om het verblijf van de verzoekende partij in Libië gedurende anderhalf jaar te betwisten. De verzoekende partij werd weliswaar niet uitgebreid hieromtrent gehoord, doch heeft ze over de verschillende gehoren heen hieromtrent eenduidige verklaringen afgelegd, die op geen enkele wijze door de verwerende partij in vraag gesteld worden. Evenmin maakt de verwerende partij aannemelijk dat deze verklaringen van de verzoekende partij niet plausibel zouden zijn. Aldus maakt de verzoekende partij in deze stand van zaken aannemelijk dat zij op veertienjarige leeftijd uit Soedan vertrokken is.

Uit de "Eritrea: Identification documents, including national identity cards and birth certificates; requirements and procedures for obtaining and renewing identity documents, both within the country and abroad (2009-August 2013)" van Immigration and Refugee Board of Canada van 16 september 2013 blijkt dat identiteitskaarten uit Eritrea niet vervallen en dat deze kaarten in het buitenland kunnen bekomen worden bij Eritrese ambassades en consulaten, zoals de identiteitskaart van de moeder van de verzoekende partij. Voorts brengt de verzoekende partij ook een DNA-test bij om de bloedverwantschapsband tussen haar en haar moeder aan te tonen. Deze bloedverwantschapsband wordt heden niet betwist.

"The Protracted Refugee Situation in Eastern Sudan" van het Middle East Institute en de Fondation pour la Recherche Stratégique van 1 maart 2011 geeft aan de helft van het aantal Eritrese vluchtelingen in Soedan tussen 1982 en 1984 aangekomen zijn gedurende erge droogte in Ethiopië. UNHCR en Soedanese Commissioner for Refugees (COR) richtten kampen op, maar tussen 1993 en 2004 keerden 118.105 Eritreeërs vrijwillig terug. De vluchtelingen van Tigre origine vonden gemakkelijk aansluiting in Soedan wegens een culturele, taalkundige en religieuze verwantschap, in tegenstelling tot andere etnische groepen uit Eritrea. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet duidelijk wanneer en onder welke omstandigheden haar moeder een eerste keer vanuit Eritrea naar Soedan gegaan is, en hoe lang ze in Soedan verbleven heeft. De verzoekende partij verklaart dat haar moeder naar Khartoum gevlucht is in 1993 omwille van de oorlog tussen Ethiopië en Eritrea in 1993, maar ze zou na de oorlog teruggekeerd zijn naar Eritrea daar haar familie daar nog leefde (NPO 16 juni 2021, p.8-9). De verzoekende partij heeft aan haar moeder nooit gevraagd hoe lang ze daar gewoond heeft.

Aangezien de verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en vanaf de leeftijd van zes jaar naar het vluchtelingenkamp Wad Sharife in Kassala in Soedan gegaan is omdat haar moeder uit Eritrea was gevlucht nadat haar echtgenoot gearresteerd werd, kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij daadwerkelijk als Eritrese vluchteling in het kamp vluchtelingenkamp Wad Sharife in Kassala in Soedan verbleven heeft. Ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-) politieke aspecten van het leven in het kamp kan vertellen en een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten.

Samen met de verwerende partij is de Raad het eens dat de kennis van de taal Tigre een indicatie kan zijn van de nationaliteit van de verzoekende partij.

Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geeft de verzoekende partij dat zij doorheen haar verblijf in Soedan geleidelijk aan het Tigre vergeten is daar ze thuis Arabisch spraken en zij de koran en het Arabisch in het vluchtelingenkamp geleerd heeft (NPO 15 april 2019, p. 5-6). Het kan inderdaad verbazen dat de verzoekende partij samen met haar moeder Arabisch sprak. Voorts worden er termen in het Tigre aan de verzoekende partij voorgelezen. De verzoekende partij herkent inderdaad bijna geen enkele term (NPO 15 april 2019, p. 21-22). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud somt de verzoekende partij wel een aantal zaken in het Tigre op en geeft ze de vertaling van een aantal woorden die haar in het Tigre voorgelezen worden (NPO 9 augustus 2019, p.7-9). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud zegt de verzoekende partij wederom een aantal woorden in het Tigre op (NPO 16 juni 2021, p.15-16). Het administratief dossier bevat onvoldoende informatie om na te gaan of de verzoekende partij al dan niet correct geantwoord heeft. In dit opzicht erkent de verwerende partij ter terechtzitting dat noch de tolk noch de protection officer het Tigre machtig zijn. Het feit dat er gedurende het persoonlijk onderhoud louter een Arabische tolk aanwezig was en de protection officer louter heeft gepeild naar de actieve kennis van het Tigre, heeft men tijdens de persoonlijke onderhouds onvoldoende de passieve kennis van het Tigre van de verzoekende partij onderzocht. De protection officer steunt zich louter op een Engelstalige Wikipediapagina aangaande de taal Tigre en een filmpje op het internetkanaal Youtube betreffende begroetingen en standaardzinnen in het Tigre. Dit kan niet als een voldoende ernstig onderzoek beschouwd worden. Daarenboven kan er niet voorbijgegaan worden aan de analyse van professor Bijleveld gespecialiseerd in linguïstiek. Zij geeft aan dat het Tigre een moeilijke taal is met veel keelklanken. Dit gegeven wordt geenszins betwist of weerlegd door de verwerende partij. Uit de bijgebrachte informatie in het administratief dossier blijkt verder dat het Tigre ook verschillende dialecten bevat waaronder het 'Manse' (Mensa) (landeninformatie, map 20). *In casu* heeft de verzoekende partij verklaard dat zij tot de Mensa Tigre behoort. Aldus werd de kennis van het Tigre van de verzoekende partij niet grondig onderzocht tijdens het persoonlijk onderhoud. Dit knelt des te meer daar de verzoekende partij een video bijbrengt waarin een persoon haar kennis van het Tigre test. Dit kort onderzoek werd uitgewerkt door professor Bijleveld en werd in haar aanwezigheid uitgevoerd. Samen met deze video

brengt de verzoekende partij ook een schrijven van professor Bijleveld bij waarin zij uiteenzet dat het volkomen onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij deze moeilijke taal goed kan nazeggen met het juiste accent en intonatie, als zij deze taal niet vroeger geleerd heeft. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat er geen zicht wordt geboden op de aanloop en voorbereiding van dit onderzoek, doch kan er niet aan voorbij gegaan worden dat de verwerende partij enerzijds geen elementen bijbrengt om de deskundigheid van professor Bijleveld in vraag te stellen en anderzijds zelf ook niet een gelijkaardige test heeft uitgevoerd. Evenmin betwist de verwerende partij de bevindingen van professor Bijleveld omtrent het Tigre. De verzoekende partij brengt ook een brief van 24 november 2019 bij waarin professor Bijleveld concreet beschrijft wat op de video te zien is, wat de verzoekende partij doet, wat de verzoekende partij goed gedaan heeft en waar zij problemen ondervonden heeft. Bovendien schakelt verzoekende partij op een gegeven moment over op het Frans, de taal die zij thans in België spreekt, tijdens de 'taaltest' in het tweede persoonlijk onderhoud. Dit toont aan dat de verzoekende partij de talen die zij spreekt en/of begrijpt door elkaar haalt (NPO 9 augustus 2019, p. 7).

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het in de context van de geschetste situatie door de verzoekende partij weinig geloofwaardig is dat ze geen of amper een basiskennis heeft van het Tigre, haar moedertaal, laat ze na dit voldoende te onderbouwen. *In casu* kan de Raad niet voorbij gaan aan de wetenschappelijke onderzoeken die de verzoekende partij bijgebracht heeft. Voor het nemen van de bestreden beslissing brengt de verzoekende partij een artikel van hoogleraar M. Schmid verbonden met de universiteit van Essex bij. Uit voormeld artikel blijkt dat de leeftijd van zes jaar omwille van twee redenen een belangrijke mijlpaal is in de taalontwikkeling van een kind. Ten eerste is het de leeftijd waarop kinderen meestal in staat zijn om alle grammaticale kenmerken van hun moedertaal (zoals grammaticale naamval, ingebedde zinnen, de verschillende verleden tijden enz.) op een doelachtige manier te gebruiken. Ten tweede is het de leeftijd waarop ze in veel landen aan hun formele opleiding beginnen, wat meestal een toename van de blootstelling aan de taal van de omgeving betekent, inclusief beginnende geletterdheid. Heel vaak beginnen kinderen rond die tijd in opstand te komen tegen het thuistaalbeleid (met name als ze oudere broers en zussen hebben met wie ze de milieutaal thuis kunnen spreken) en dat is wanneer ouders beginnen te worstelen om eerder bereikte niveaus van vaardigheid te behouden. Verder geeft het artikel ook aan dat al het beschikbare onderzoek echter suggereert dat het simpelweg kunnen gebruiken van de thuistaal op de juiste leeftijd op dit moment niet voldoende is: een consolidatieperiode is nodig om de kennis van de taal stabiel te maken, en die periode duurt meestal tot rond het begin van de puberteit. Uit studies die onderzoek doen naar internationale adopties blijkt dat, zelfs als een kind tot acht tot tien jaar oud een eentalige spreker van zijn geboortetaal was, maar vervolgens wordt getransponeerd naar een andere omgeving, die taal volledig kan worden vervangen door de nieuwe taal, wat leidt tot een catastrofale afbraak van de taalkennis, eerst vervaagt het spreken en vervolgens begrip, tot het punt waarop er helemaal geen herinnering meer is. *In casu* blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij sinds de leeftijd van zes jaar niet meer in Eritrea verbleven heeft. Op dat ogenblik is ze vanuit Eritrea naar Soedan gevlucht met haar moeder en broer. Vanaf dan werd de omgevingstaal van de verzoekende partij het Arabisch. De verzoekende partij verklaart wel dat er in het kamp Wad Sharife weliswaar nog andere Eritrese vluchtelingen waren, zoals tevens blijkt uit de bijgebrachte informatie, maar dat ze doorheen de jaren heen meer en meer Arabisch sprak dan Tigre. De verwerende partij lijkt dit weinig geloofwaardig te achten daar de meerderheid van de bevolking in het Wad Sharife-vluchtelingenkamp personen van Tigre origine zijn. Echter uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat ze verschillende redenen opgegeven heeft over het feit waarom ze met de jaren meer Arabisch sprak dan Tigre. Ten eerste omdat ze in het kamp naar een qalwa ging waar een mulla hen leerde schrijven en lezen van de koran (NPO 15 april 2019, p. 18). Tijdens de persoonlijke onderhouds werden niet veel vragen aan de verzoekende partij gesteld over de tijd dat ze naar de qalwa ging. Echter wordt dit gegeven door de verwerende partij niet betwist. In deze stand van zaken ligt er ook geen informatie voor om deze verklaringen van de verzoekende partij te betwisten. De verzoekende partij brengt verder aan dat ze dat ze reeds op jonge leeftijd op de groentemarkt in Kassala werkte (NPO 15 april 2019, p. 16-17; NPO 9 augustus 2019, p.4; NPO 16 juni 2021, p. 7). Uit de bijgebrachte landeninformatie door de verwerende partij blijkt dat alhoewel het onderwijs in het kamp Wad Sharife gratis is, doch slechts 27 % van de kinderen naar school gaan. Deze verklaringen van de verzoekende partij liggen in de lijn van de bijgebrachte landeninformatie. Voorts blijkt uit dezelfde landeninformatie dat Eritreeërs in Kassala vaak op de markt werken, als schoonmaakster of als kelner. *In casu* heeft de verzoekende partij gesteld dat haar moeder ook als schoonmaakster werkte. Ten tweede geeft de verzoekende partij aan dat ze met haar moeder Arabisch sprak om de taal te leren om zo minder aan racisme blootgesteld te worden. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat personen van Tigre origine in Soedan daadwerkelijk het voorwerp uitmaken van racisme. In tegendeel de relatie tussen Eritreeërs en Soedanezen is grotendeels ontspannen en probleemloos. Doch valt te lezen dat de Eritreeërs die zich in Oost-Soedan bevinden, alwaar zich de meeste vluchtelingenkampen met Eritreeërs zijn, zich verwaarloosd voelen door het

centrum en dat de sociale en economische omstandigheden slecht zijn. Ten derde haalt de verzoekende partij ook aan dat ze voorafgaand aan haar komst naar Europa bijna twee jaar in Libië verbleven heeft (NPO 9 augustus 2019, p.8). Gelet op hetgeen voorafgaat liggen er geen elementen voor om in deze stand van zaken te twifelen aan het voorgehouden verblijf van de verzoekende partij in Libië. Aldus maakt de verzoekende partij aannemelijk dat alhoewel de meerderheid van de personen in het vluchtelingenkamp van Tigre origine waren, zij met de jaren meer en meer blootgesteld werd aan het Arabisch als omgevingstaal. Daarenboven merkt de verzoekende partij terecht op tijdens haar persoonlijke onderhouden in 2019, alwaar ze bijgestaan wordt door haar voogd, dat zij reeds twee jaar in België verblijft en Frans leert. Er kan niet aan voorbij gegaan worden dat de verzoekende partij de vier jaar voorafgaand aan haar persoonlijke onderhouden in 2019 geen Tigre gesproken heeft (NPO 9 augustus 2019, p.8). Tijdens de ontwikkeling van haar eerste taal, het Tigre, heeft de verzoekende partij geen daadwerkelijke consolidatieperiode gehad om de kennis van de taal stabiel te maken. Daarenboven heeft ze ook aan het begin van haar puberteit het vluchtelingenkamp in Soedan verlaten. In het artikel M. Schmid valt verder te lezen dat wat het onderzoek verder aangeeft over het verloop van de "moedertaal" (de eerste taal) onder migranten na de puberteit, is dat dit meestal geen geval is van verval of 'verdamping' van informatie in de "common-sense" betekenis van 'vergeten'. Het houdt eerder verband met het opnieuw leggen van verbanden en toegang te krijgen tot deze informatie. Dit ligt dan wederom in de lijn met hetgeen professor Bijleveld aangeeft in haar brief dat het volkomen onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij deze moeilijke taal goed kan nazeggen met het juiste accent en intonatie, als zij deze taal niet vroeger geleerd heeft.

Voorts wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat verzoekende partij geen Tigrinya spreekt, dit is ook een element om haar Eritrese nationaliteit in twijfel te trekken. In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partij zelf verklaart geen Tigrinya te spreken (NPO 15 april 2019, p. 22) of in elk geval slechts een klein beetje (NPO 9 augustus 2019, p. 8) daar zij dit onderweg naar Europa heeft opgepikt. De verzoekende partij heeft nooit gepretendeerd deze taal te beheersen. Uit de landeninformatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat een Eritrese vluchteling van Tigre-origine die het grootste deel van zijn leven in een Soedanees vluchtelingenkamp heeft verbleven, deze taal zou moeten kennen. De bijgebrachte landeninformatie laat niet toe te concluderen dat omdat het Tigrinya de belangrijkste taal is in Eritrea elke Eritrese staatsburger deze taal beheerst. Evenmin maakt de verwerende partij aannemelijk dat door het feit dat er in het vluchtelingenkamp Wad Sharife naar de Eritrese televisie werd gekeken, de verzoekende partij over een basiskennis van het Tigrinya zou moeten beschikken. Uit haar verklaringen blijkt dat zij meestal op passieve wijze met uitzendingen van de Eritrese televisie werd geconfronteerd: het overgrote deel van de tijd stond de televisie op de achtergrond wel aan, doch dit impliceert geenszins dat verzoekende partij ook daadwerkelijk het deel van de uitzendingen in het Tigrinya ook actief mee volgde. Verder blijkt uit het document dat de verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegd heeft dat deze zender ook in het Arabisch uitzendt (landeninformatie, map 20).

De verzoekende partij houdt voor in het kamp Wad Sharife verbleven te hebben van de leeftijd van zes jaar tot haar veertien jaar. Volgens haar verklaringen zou ze aldus in 2007 in Kassala aangekomen zijn. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat het UNHCR in Soedan een onderscheid maakt tussen old caseload en new caseload (Focus Soedan. Eritreeërs in Soedan: toestand van de Eritrese migranten in de vluchtelingenkampen en in de steden" van het Zwitserse Bundesamt für Migration van 5 april 2012). De old caseload zijn de vluchtelingen die voor 31 december 2004 aangekomen zijn en de new caseload zijn overwegend aangekomen na 1 januari 2005. Het grootste deel van de new caseloads behoort tot de etnie van de Tigrinya, doch zijn er ook overwegend veel Tigre bij. Het grootste deel van de personen in de kampen in Oost-Soedan (waartoe Kassala behoort) behoren tot de new caseload. Het kamp Wad Sharife is ook één van de weinige kampen waar een groot deel new caseload vluchtelingen verblijft, doch behoort de grootste groep tot de Tigre en zijn aldus old caseloads. Het overleven in kampen in Oost-Soedan is ook gemakkelijker voor de moslimse Tigre, dan voor de Tigrinya. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij dat in Wad Sharife veel mensen van dezelfde clan verblijven. Ook geeft ze aan dat de culturele activiteiten van de Tigre zeer dicht bij de culturele activiteiten van Soedanezen ligt en dat er niet veel verschil is tussen de traditionele kleren en eten uit Soedan en Tigre (NPO 15 april 2019, p.11). Omtrent het leven in het kamp verklaart de verzoekende partij dat er voorheen bureaus en opslagplaatsen waren waar je eten kon krijgen en gaan eten, maar die zijn gestopt in 2012 of 2013. Daarna werden voedselbonnen gegeven om materiaal te kopen (NPO 15 april 2019, p. 17-18; NPO 9 augustus 2019, p.11). In de landeninformatie wordt inderdaad aangegeven dat in 2012 het bonnensysteem werd ingevoerd aangezien veel kampbewoners bonnen boven voedselrantsoenen verkiezen. De verzoekende partij heeft ook verklaard dat vanaf een bepaalde leeftijd er geen voedselrantsoenen meer gegeven worden. Ook dit stemt overeen met de informatie opgenomen in de

landeninformatie bijgebracht door de verwerende partij. Daarenboven blijkt dat dit systeem pas in 2011 ingevoerd werd. Voorts beschrijft de verzoekende partij de voedselrantsoenkaart. Hierover werd echter geen landeninformatie bijgebracht. Verder geeft de verzoekende partij ook de prijs aan van de cheques en dit lijkt overeen te stemmen met hetgeen in de landeninformatie opgenomen werd (NPO 9 augustus 2019, p.11). Daarenboven geeft de verzoekende partij ook aan dat het kamp een ziekenhuis heeft (NPO 9 augustus 2019, p. 12). Ook deze verklaringen stemmen overeen met de bijgebrachte landeninformatie. Tijdens de verschillende persoonlijke onderhouden beschrijft de verzoekende partij ook het kamp waar zij verbleef, de weg van Kassala naar haar huis in Wad Sharife. Deze beschrijvingen zijn inderdaad oppervlakkig, maar hierbij dient rekening te worden gehouden met de jonge leeftijd van de verzoekende partij op het ogenblik dat zij aldaar verbleef en dat de tijd die verstreken is tussen haar verblijf aldaar en haar persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij somt ook de zones van het kamp op, de namen die de zones hebben gekregen en waarom ze deze naam dragen. Deze verklaringen lijken doorleefd, doch bevat het administratief dossier hierover geen nadere informatie waardoor de verklaringen van de verzoekende partij niet nader kunnen onderzocht worden. Weliswaar stemt de beschrijving van het schoolwezen in het kamp Wad Sharife niet overeen met de bijgebrachte landeninformatie, doch blijkt uit deze landeninformatie dat slechts 27% van de kinderen er naar school gaan. Eén van de redenen dat de kinderen niet naar school gaan is omwille van het feit dat ze werken. *In casu* liggen er geen gegevens voor om de betwisten dat de verzoekende partij niet op de groentemarkt in Kassala gewerkt zou hebben zoals zij verklaard heeft.

Uit de Focus Soedan van 5 april 2012 bijgebracht in het administratief dossier en zoals geciteerd in de besteden beslissing blijkt inderdaad dat een 99,7% van de Eritreeërs die zich vluchteling verklaard heeft, als vluchteling werd erkend in Soedan. Echter blijkt uit de informatie opgenomen in het verzoekschrift dat Eritreeërs er ook voor kiezen om zich niet als vluchteling te laten registreren omdat anders hun recht op werk wordt ontzegd en zij in hun verplaatsingen beperkt worden (Placi R. "Erythréennes et Erythréens au-delà des frontières Itinéraires d'exil, 2018). Voorts blijkt ook uit de informatie die de verzoekende partij bijbrengt dat in 2004 en 2014 130.000 Eritreeërs als vluchteling in Oost-Soedan geregistreerd werden, maar dat tegelijkertijd een onbekend aantal Eritreeërs Soedan binnengekomen zijn zonder zich als vluchteling te registreren. Uit het mailverkeer tussen het pleeggezin van de verzoekende partij en UNHCR blijkt duidelijk dat de moeder van de verzoekende partij zich niet als vluchteling geregistreerd heeft. Dat de verzoekende partij geen weet heeft van de redenen waarom haar moeder zich niet heeft laten registreren in Soedan als vluchteling, kan de verzoekende partij -gelet op haar minderjarigheid bij aankomst in Europa, haar verblijf in Libië van anderhalf jaar, haar behandeling voor tuberculose en precare leefomstandigheden in België voorafgaand aan haar verzoek om internationale bescherming- niet verweten worden. Voorts blijkt uit het geheel van de persoonlijke onderhouden en het mailverkeer van het pleeggezin met UNHCR, dat de relatie tussen de verzoekende partij en haar moeder complex is. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geeft de verzoekende partij aan dat ze nog contact heeft met haar moeder en dat haar moeder om haar bezorgd is (NPO 15 april 2019, p.25). Er wordt niet gevraagd hoe vaak ze contact met mekaar hebben. Voorts blijkt ook dat haar moeder het niet eens was met het vertrek van de verzoekende partij naar Europa (NPO 15 april 2019, p. 23). Ook blijkt uit de persoonlijke onderhouden dat de verzoekende partij niet weet wie de vader is van haar halfzusje Fatima en er weinig interesse voor heeft. Uit het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij sinds 4 of 5 maanden geen contact meer heeft met haar moeder daar ze niet graag antwoordt op de vragen die haar moeder stelt, want *"zolang ik niets voor hen kan doen, waarom moet ik bellen."* De verzoekende partij geeft ook aan dat haar jongere broer ziek is (NPO 9 augustus 2019, p.17-18). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud blijkt dat er nu maandelijks contact is tussen de verzoekende partij en haar moeder (NPO 16 juni 2021, p. 5) en dat haar broer nog steeds ziek is. Doorheen de persoonlijke onderhouden blijkt, en gelet op de jonge leeftijd van de verzoekende partij, kan aangenomen worden dat de verzoekende partij zich schuldig voelt over haar situatie hier en het moeilijk vindt om aan haar moeder hulp te vragen daar zij ze niet kan helpen. Verder blijkt ook uit het geheel van de stukken dat de verzoekende partij schrik heeft om de situatie van haar moeder nadelig te beïnvloeden. Met deze elementen werd bij het voeren van het persoonlijk onderhoud geen rekening gehouden en werd er ook niet nader op ingegaan. Daarenboven wordt in het psychologisch attest van 25 maart 2019 aangegeven dat de verzoekende partij oorspronkelijk zeer wantrouwig was en een grote angst had. Ook met deze elementen dient rekening te worden bij de beoordeling van de persoonlijke onderhouden van de verzoekende partij.

De verzoekende partij brengt verder ook twee verblijfsattesten bij. Het eerste attest werd opgesteld op 5 november 2019 en geeft aan dat de verzoekende partij in het kamp verbleef van 2007 tot 2015 in blok nummer 1. Het attest werd opgesteld door A.M.H.B. Het tweede attest van 10 maart 2020 werd eveneens door hem opgesteld en daarin wordt aangegeven dat de moeder van de verzoekende partij sinds 2007 in het kamp verblijft in blok nummer 1. Het is inderdaad zo dat uit het mailverkeer van 5 september 2019

tussen het pleeggezin van de verzoekende partij en UNHCR blijkt dat de verzoekende partij en haar moeder niet gekend waren bij de personen die UNHCR gecontacteerd heeft. Daarna heeft UNHCR om bijkomende informatie gevraagd. De moeder van de verzoekende partij zou vervolgens een A.B. gecontacteerd heeft, maar uit de email van 26 september 2019 blijkt dat deze persoon zich de naam van de verzoekende partij en haar moeder niet kan herinneren. Uiteindelijk brengt de verzoekende partij twee attesten bij die door een andere persoon opgesteld werden. De verwerende partij vindt het gelet op de mailcommunicatie weinig overtuigend dat alsnog deze attesten op basis van getuigenverklaringen opgesteld werden. Echter heeft de verwerende partij zelf geen nader onderzoek gedaan naar het attest zelf. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de verzoekende partij de contactgegevens- en contactpersonen bij het UNHCR-kantoor in Soedan overgemaakt heeft aan de verwerende partij. De verwerende partij was derhalve in het bezit van relevante contactgegevens en dus in de mogelijkheid om nadere inlichtingen in te winnen. De Raad heeft oog voor praktische moeilijkheden die het vergaren van landeninformatie of informatie eigen aan de verzoekende partij kunnen verhinderen of belemmeren. Dit argument neemt echter niet weg dat er minstens een poging moet worden ondernomen om nadere inlichtingen in te winnen wanneer het betrokken document concrete contactgegevens bevat waarnaar vragen kunnen worden gericht. Omdat *in casu* nog geen enkele poging is ondernomen om het betrokken UNHCR-kantoor te contacteren, kan in deze zaak nog geen gewag worden gemaakt van concrete praktische moeilijkheden die verhinderen dat nadere inlichtingen worden verkregen. De Raad begrijpt ook dat er geen garantie is op een antwoord van UNHCR maar dit argument neemt niet weg dat er minstens een poging tot het inwinnen van inlichtingen moet worden ondernomen waarbij na een redelijke termijn kan worden vastgesteld dat een antwoord uitblijft. Zoals gezegd, in dit geval werd nog geen contact opgenomen met UNHCR omtrent de verblijfsattesten die neergelegd werden en kan dus ook niet worden vastgesteld dat een antwoord uitblijft. Integendeel uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ze antwoorden op emails die door het pleeggezin van de verzoekende partij verstuurd worden. Waar de verwerende partij stelt dat het niet duidelijk is op basis waarvan UNHCR beslist tot de authenticiteit van de identiteitskaart van de moeder van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de mogelijkheid was om dit bij UNHCR zelf na te vragen, maar hiertoe geen poging ondernomen heeft.

Wat de voeling van de verzoekende partij met de Eritrese cultuur betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat om tot de leeftijd van zes jaar in Eritrea gewoond te hebben eenvoudigweg een veel te jonge leeftijd is om enige voeling met de cultuur te ontwikkelen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij zeer zelden met haar moeder over Eritrea sprak, waardoor deze laatste evenmin de Eritrese cultuur en gebruiken kon doorgeven aan haar zoon. De verzoekende partij verbleef weliswaar gedurende een periode van acht tot negen jaar in een vluchtelingenkamp met voornamelijk personen van Eritrese origine, maar uit de landeninformatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat jonge Eritrese vluchtelingen zich integreren te midden van de lokale Soedanese bevolking en aldus hun voeling met de Eritrese cultuur en taal verliezen (UNHCR, No turning back - A review of UNHCR's response to the protracted refugee situation in eastern Sudan, november 2011, p.16 waarnaar wordt verwezen in Focus Soedan van 5 april 2012). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud somt de verwerende partij een aantal Eritrese artiesten op waarvan de verzoekende partij er 2 herkent en ook spontaan een naam opgeeft van een andere artiest en diens videoclip kort beschrijft. Het administratief dossier bevat geen informatie over deze artiesten, waardoor de Raad de verklaringen van de verzoekende partij niet kan onderzoeken en tegen mekaar afwegen. Daarenboven erkent de verwerende partij dat de verzoekende partij toch enige kennis over Eritrea heeft. Voorts dient men rekening te houden met het voorgehouden verblijf van de verzoekende partij in Libië, alsook met haar verblijfomstandigheden in België voorafgaand aan het indienen van haar verzoek om internationale bescherming waardoor redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de verzoekende partij verdere voeling met de Eritrese cultuur verloren heeft.

In deze stand van zaken zijn de vage verklaringen van de verzoekende partij over haar familie niet voldoende om de bestreden beslissing te schragen.

6.5. Het rechtsplegingsdossier bevat onvoldoende informatie op basis waarvan de Raad de correctheid van verzoekers verklaringen in het kader van onderhavig beroep zou kunnen nagaan. Op grond van de in de bestreden beslissing weerhouden motieven kan de Raad, gelet op de vereiste van een zorgvuldige afweging van alle relevante elementen, zich niet uitspreken over de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst uit het kamp Wad Sharife, gelegen in Soedan.

6.6. De overige motieven van de bestreden beslissing en de overige argumenten in het verzoekschrift volstaan op zich niet om te oordelen over de vluchtelingenstatus en de nood aan subsidiaire bescherming.

De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit, nationaliteit en herkomst een essentieel element is in de procedure om internationale bescherming.

6.7. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

6.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 oktober 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS